

จนสภาพสุดท้าย...เลยหรือ

ない誰そ
るなもし
のか

And then
there will be
none?

โคมิตสึ ทาฮิโตะ เขียน
สุริยงวรรณ สุริยวัฒน์กุล แปล

จนศพสุดท้าย...เลยหรือ

そして誰もいなくなるのか

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โคมัตสึ ทาฮิโตะ เขียน
สุริยงวรรณกุล สิริวิวัฒน์กุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

นวนิยายเล่มนี้เริ่มต้นจากคำถามอันโหดร้าย แต่เรียบง่ายอย่าง
น่าขนลุก

ถ้าความตายไม่ใช่จุดจบ หากแต่เป็น “เงื่อนไข” ให้ต้องเลือก
แม้ยมทูตไม่ได้มาพรากชีวิต แต่ยื่นข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้ด้วยการมี
ชีวิตรอด ที่ต้องแลกด้วยการลบชื่อใครบางคนออกจากโลกใบนี้
คุณจะมีมือกับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

“จนศพสุดท้าย...เลยหรือ” คำว่ารางวัลผลงานดีเด่นจากรางวัล
อายุภาวะ เท็ตสึยะ ครั้งที่ 33 และเป็นตัวอย่างอันเด่นชัดของนวนิยาย
สืบสวนยุคใหม่ที่ไม่ได้พึ่งพาเพียงกลไกการไขปริศนา หากแต่ใช้ “กฎพิเศษ”
เข้าไปเล่นกับใจมนุษย์

ผู้เขียน โคมัตสึ ทาฮิโตะ ถ่ายทอดความระแวง การทรยศ และ
การดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดด้วยสำนวนเข้มข้น ลึกลับที่ก ลลอบายและ
การพลิกผันซ้อนกันหลายชั้นในบรรยากาศเหนือจริงราวกับผู้อ่านเองก็ถูกดึง
เข้าไปอยู่ในวงจรนับถอยหลังนั้น

นวนิยายเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อเป็นการระลึกถึงผลงานระดับตำนาน
“And Then There Were None” ของราชีนีแห่งวงการนวนิยายสืบสวน
สอบสวน อากาธา คริสตี ที่ใช้การตีความใหม่ผ่านกรอบคิดของโลกยุค
ปัจจุบัน—โลกที่เวลา กลไก และทางเลือก อาจโหดร้ายยิ่งกว่าฆาตกร
เสียอีก

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอเชิญคุณสู่หนึ่งสัปดาห์สุดท้ายก่อนความตาย
เวลาจะมีค่ามากแค่ไหนหากต้องแลกด้วยเลือด สมรภูมิแห่งความระแวง
เมื่อกฎที่ตั้งให้มาเพื่อต่อลมหายใจ...ได้เริ่มขึ้นแล้ว

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

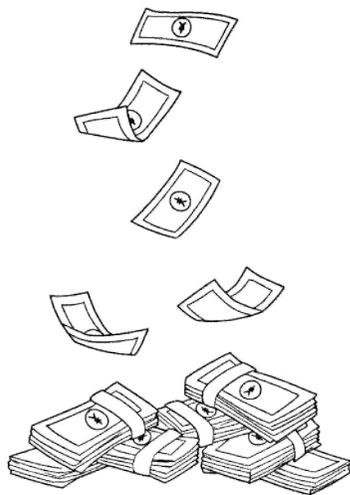
การพบปะของนักศึกษาหนุ่มสี่คนที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัย
บทสนทนาควรเป็นเนื้อหาที่ปูสู่เส้นทางประกอบอาชีพในอนาคต ทว่าหัวใจ
ชายหนุ่มทั้งสี่กลับซ่อนเร้นเงามืดอันยากจะหยั่งถึง...

แผนการก่ออาชญากรรม กลับกลายเป็นต้นตอแห่งเสียงกรี๊ดร้อง
สะท้านขวัญในอีกสิบปีต่อมา ความสัมพันธ์อันเพื่อนของชายหนุ่มทั้งสี่เริ่ม
คลอนแคลน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตาย คล้ายเวรกรรมได้เก็บชีวิต
ของพวกเขาทีละคน การรวมตัวที่ดูเหมือนคำคืนสังสรรค์ธรรมดา ค่อยๆ
ก้าวไปสู่หายนะที่ไม่มีวันหวนกลับ

นี่คือเรื่องราวที่ผูกโยงทั้งความฝัน ความริษยา ความผิดพลาด และ
ทางเลือกที่ไม่อาจแก้ไข กลายเป็นปริศนาไศกนาฏกรรมที่ไม่ว่าคุณจะอ่าน
ไปกี่หน้า ก็ยิ่งยากจะเดาแรงจูงใจของฆาตกร

เพราะคำถามแท้จริงคือ... เมื่อโลหิตหยดสุดท้ายหล่นกระทบพื้น
สุดท้ายแล้วก็ไม่มีใครรอด... อย่างนั้นหรือ

สุริยงวรุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

ศุกร์ที่ 7 กุมภาพันธ์ 20.00 น

ห้องฟ้ามืดครึ้มและหนาวเย็น รวากับฝนจะตกได้ทุกเมื่อ พยากรณ์
อากาศคาดการณ์ว่า โอกาสฝนตกในวันนี้และวันพรุ่งนี้คือร้อยละศูนย์
แต่เมื่อดูจากสภาพอากาศช่วงสองสามวันที่ผ่านมา การพยากรณ์กลับดู
ไม่น่าเชื่อถือเอาเสียเลย

โคมัตสึ ทาชิโตะเสียชีวิตที่ไม่ได้พร้อม แต่หากจำเป็นคงแวะซื้อ
ที่ไหนก็ได้ อีกทั้งวันนี้เขาคงไม่ได้เดินมากนัก ยิ่งนึกถึงงานที่ต้องลงมือทำ
ในวันพรุ่ง เลือกันฝนดูเหมาะกว่าการม่ออยู่ซักไซ้

ชายหนุ่มไม่รู้จะบรรยายสภาพอากาศนี้ได้อย่างไร จะว่าห้องฟ้ามืดครึ้ม
ก็จัดซีด จะใช้สำนวนพรรณนาว่า ฝันฟ้าราวจะร้องไห้ ก็โบราณเหลือเกิน
ไม่เข้ากับสภาพจิตใจเขาในตอนนี้

โคมัตสึครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็เพินหาถ้อยคำที่เหมาะสมไม่ได้

เขาดึงสวบล้อไค้ตตัวหนาที่คลุมร่างเข้าหากัน แล้วถอนใจอีกครั้ง
ให้กับการพรรณนาแสนไร้อารมณ์ของตน

เขาต้องเรียนรู้อีกมาก ทั้งที่ทำแบบนี้มานานกว่าสิบปีแล้ว แต่ก็อด
กังวลไม่ได้ อาจเพราะมีวครุ่นคิดเรื่องเดิมอยู่ คิดพลางแหงนหน้ามองฟ้า
ขมุกขมัว จึงไม่ทันสังเกตว่ามีรถยนต์จอดรออยู่ตรงหน้า

เสียงแตรรถลั่นกระชั้น ทำให้โคมัตสึหันมอง อันใด ทัดสี่ยะ โผล่หน้า
มาทางหน้าต่างรถยนต์หรู

โคมัตสึรีบลุกจากม้านั่งหน้าร้านสะดวกซื้อ สถานที่นัดพบกัน ก่อน
เปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับแล้วก้าวขึ้นรถ

“นั่งเหม่ออะไรอยู่นานสองนาน”

“เรื่อยเปื่อย” โค้มนต์สี่ตอปลางคาดเข็มขัดนิรภัย “อาการของโรคที่เกิดจากการทำงานนะ”

ที่จริง พฤติกรรมเมื่อครู่ไม่เกี่ยวกับโรคหรืออาการป่วยจากการทำงานแต่อย่างใด โค้มนต์สี่รู้สึกเงินไม่น้อยกับการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจของตน

อันโดเข้าเกียร์เหยียบคันเร่ง รถเคลื่อนตัวออกจากหน้าร้านสะดวกซื้ออย่างนุ่มนวลและเงียบเชียบ

อันโดคุบกตดี ทั้งที่ภรรยาเพิ่งเสียชีวิตเมื่อสามวันก่อน โค้มนต์สี่ก็ไปร่วมงานศพ แม้ไม่ได้คุยกันแต่อย่างน้อยก็ได้เห็นหน้าค่าตา

อันโดขับรถโดยไม่เอ่ยถึงเรื่องนั้นเลย ทำให้โค้ชสี่ต้องหาเรื่องคุย ทั้งที่เป็นคนพูดน้อยแต่ไหนแต่ไร

“นายคงรู้แล้วว่าเราต้องแวะบ้านทามูระก่อน”

อันโดพยักหน้าเบาๆ โค้มนต์สี่จึงหันมองทิวทัศน์ที่เคลื่อนผ่านนอกหน้าต่างต่อ

“ตัดผมสั้นๆ ดูดีแล้ว แต่ดูดีกว่าเดิมอีก”

“อ้อ ขอบใจ”

เมื่อวานโค้ชสี่เพิ่งมีโอกาสตัดผมที่ไว้ยาวมาหลายปี ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขามักปล่อยให้ผมให้ยาวแล้วรวบไว้ด้านหลังเพื่อความประหยัด บางครั้งก็ตัดเอง แต่ตอนนี้ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินอีก จึงลองเข้าร้านเสริมสวยครั้งแรกในชีวิต แทนที่จะเข้าร้านตัดผมอย่างเคย

“คิดไว้หรือยังจะเอาเงินห้าล้าน Yen ไปทำอะไร”

อันโดถามคำถามเดิมทุกปี แต่ปีนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เขาเลยรีบถามทั้งที่เพิ่งเจอหน้า ทว่าน้ำเสียงกลับไม่มีความสนใจในคำตอบ รวากับเอ่ยถามประโยคเดิมซ้ำๆ เพียงเพื่อกลบความอึดอัดระหว่างกัน

“ยังไม่ได้คิด... หรือพูดง่าย ๆ คือ ฉันไม่ได้มีแผนอะไรชัดเจน อีกอย่าง ฉันไม่ได้มีเงินถึงเงินถึงเหมือนนาย คงเอาไว้ใช้จ่ายในชีวิตประจำวันแค่นั้น ไม่ได้ใช้อะไรพิเศษ”

โคมัตสึเองก็ตอบเหมือนเดิมทุกปี

แต่คราวนี้ต่างออกไป โคมัตสึมีแผนในใจแล้ว เพียงแต่เลือกไม่บอก
อีกฝ่าย

อันโดพนลมขึ้นจุกเบา ๆ

“ฉันก็ไม่ได้ร่ำรวยอย่างนายว่า”

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วมีปัญญาซื้อรถแบบนี้ได้อย่างไร โคมัตสึสงสัย แต่ไม่ได้เอ่ยออกไป ความรู้สึกเห็นใจเล็กน้อยที่อันโดเพิ่งสูญเสียภรรยา พลันหายไป เหลือเพียงอาการพลุ่งพล่านด้วยความริษยาที่ถูกกดไว้ลึกสุดใจ

อันโดเอ่ยต่อ รวากับจับอารมณ์ของโคมัตสึได้

“จริงอยู่ ครอบครัวฉันพอมีเงิน แต่ฉันก็เป็นแค่มนุษย์เงินเดือนธรรมดา ถ้าพูดถึงคนที่มีเงินถึงเงินถึง คงเป็นเจ้าของท่ามูระโน่น เพราะหมอนั้น มีธุรกิจเป็นของตัวเอง คงมีรายได้ไม่ขาดมือ แต่คนที่ฉันอิจฉามากที่สุด คือนายต่างหาก ใช้เวลาทั้งชีวิตไล่ตามความฝันของตัวเองได้นะ ดีจะตายซัก”

ไม่ว่ามองมุมไหน บ้านเกิดของอันโดก็ไม่ได้มั่งคั่งถึงขั้นมหาเศรษฐี ค่ายกยอปอปั้นนั่นจึงดึงความสนใจจากโคมัตสึไม่ได้

โคมัตสึเป็นนักเขียนนิยายสืบสวน ไมสิ เรียกว่าอาชีพนักเขียนฟังดู
ถือดีไปหน่อย พูดให้ชัด เขาเป็นแค่ผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียนต่างหาก

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยมีโครงการประชุมนิพนธ์รวมเรื่องสั้นแนว
สืบสวนเปิดรับนักเขียนมือสมัครเล่น โดยมีนักเขียนชื่อดังเป็นบรรณาธิการ
ก่อนนั้นโคมัตสึเขียนนิยายสืบสวนเป็นงานอดิเรกอยู่แล้วจึงสมัครเข้าร่วม
โครงการ และโชคที่ผ่านการคัดเลือกจนได้ตีพิมพ์เป็นหนังสือปกอ่อน

รวมเรื่องสั้นขนาดบุงโกะ แต่เพราะได้ใจ เขาก็ไม่คิดหางานทำเป็นหลักแหล่ง ตั้งหน้าตั้งตาเขียนหนังสือเต็มเวลาอย่างเดียว นับแต่นั้นเขาก็มุ่งมั่นทุ่มเท ใ้ทำงานเขียน แม้เคยผ่านเข้ารอบสุดท้ายชิงรางวัลนักเขียนหน้าใหม่ หลายครั้ง ทว่าช่วงสองสามปีหลังกลับไม่ผ่านแม้แต่การคัดเลือกรอบแรก

ปัจจุบันเขาเขียนคอลัมน์ให้หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเป็นครั้งคราว แน่ใจว่าไม่พอเลี้ยงชีพ สุดท้ายเลยต้องทำงานพาร์ทไทม์หลายอย่าง เพื่อเลี้ยงปากท้อง ทุกครั้งที่มีคนถามว่าเขาทำอาชีพอะไร โคมัตสึมักตอบว่า อาชีพอิสระ ไม่เอ่ยถึงงานเขียนให้ใครฟังอีก ที่จริงเขาแทบไม่บอกใครเลย แม้แต่เพื่อนร่วมงานพาร์ทไทม์ ว่าเขาเขียนนิยายอยู่

รถยนต์เล่นต่อโดยแทบไม่มีเสียงพุดคุย ราวสิบห้านาทีต่อมา พวกเขาก็มาถึงบ้านทามูระ ซาโตชิ

“ฉันเพิ่งเคยมาบ้านทามูระครั้งแรก” อันโดกล่าว

โคมัตสึจึงรีบเสริมว่าตนก็เช่นกัน เขาเคยได้ยินว่าที่นี่เป็นทั้งบ้าน และสำนักงานของทามูระ พอเห็นอาคารสองชั้นภายนอก เดว่าทามูระ คงใช้ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ส่วนชั้นบนเป็นที่พักอาศัย ลานจอดรถที่มีหลังคาคลุมเชื่อมกับตัวอาคารมีรถจอดอยู่สองคัน คันหนึ่งคงเป็นรถบรรทุก สำหรับใช้งาน อีกคันเป็นรถยนต์ญี่ปุ่นไว้ใช้ส่วนตัว

ทามูระรอข้างนอกอยู่แล้ว เอนตัวฟังรถ สวมเสื้อเชิ้ตผ้าฟลานเนลทับ ด้วยเสื้อโค้ตสีโทนอุ่น พร้อมเป้สะพายหลัง ผมถูกย้อมเป็นสีน้ำตาล ทำให้ดูคล้ายนักศึกษา พอเห็นโคมัตสึกับอันโด เขาก็ยึดสมาร์ตโฟนที่ยื่นปิด หน้าจอเล่นอยู่ใ้กระเป๋าลัง ก่อนยกมือทักทาย

“โอ้ย... หนาวจับหาย ฉันไม่ถูกกับอากาศแบบนี้เลย อุณหภูมิแบบนี้ ทำให้ตายได้ง่ายๆ เลยนะ... โคมัตสึ ช่วยขยับไปนั่งเบาะหลังทีสิ ฉันอยาก ได้ลมอุ่นๆ จากแอร์ ฉันเมารถง่ายเวลานั่งเบาะหลังด้วย”

อาจเพราะวันนี้มีเมฆมากเลยไม่ถึงกับหนาวจัด อีกร้อยอย่าง จุดหมายต่อไปคือแมนชั่นของอันโดที่ไม่น่าใช้เวลาเกินสิบนาที ถนนก็ไม่ได้ขรุขระจนทำให้เมารถ แต่พฤติกรรมหยาบคายเอาแต่ใจเป็นนิสัยปกติของทามูระ โคมดิสทีรู้จักเขามาหลายปีจึงไม่ตกใจกับการกระทำนั้น แถมเบาะหลังยังนั่งสบายกว่าที่นั่งข้างคนขับแสนอึดอัด แถมยังต้องระแวงระวังเมื่ออยู่ใกล้อันโดอีก

โคมดิสทีปลดเข็มขัดนิรภัย ก้าวลงรถแล้วไปนั่งที่เบาะหลังแทน

“พวกนายจะเอาเงินไปทำอะไร”

ทามูระโพล่งคำถามซ้ำซากเหมือนอันโดทันทีที่ขึ้นรถ โคมดิสทีเองก็ตอบเหมือนเดิม ยังไม่ทันที่จะพูดจบ ทามูระก็แทรกขึ้น

“แล้วอันโดล่ะ จะเอาเงินไปทำอะไรหลุมศพหรือเปล่า”

เขาหัวเราะกับมุกตลกไร้สาระของตัวเอง แต่อันโดกลับตอบโดยไม่ยิ้ม “เรื่องนั้นเรียบร้อยตั้งนานแล้ว”

“งั้นเหอะ เอาเถอะ ยังไงก็งานข้าง ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ เดี่ยวฉันให้นายยืมสัก 5,650,000 เยนก็ได้”

ทามูระหัวเราะร่วนอีกครั้ง ขำกับมุกตัวเองจนท้องคัดท้องแข็ง ดูขี้เล่นกว่าปกติ ทั้งที่จริงเขามักพูดจาโฉบเฉียดประชดประชัน อาจเพราะต้องการแสดงความห่วงใยและเข้าใจความรู้สึกของอันโดที่เพิ่งเสียภรรยาไปหรือไม่... เขาอาจแค่ตื่นเต้นกับภารกิจใหญ่ในวันพรุ่งนี้

ไม่นานรถก็แล่นมาถึงแมนชั่นของอันโด หลังจอดรถในลานใต้ดิน ทั้งสามก็ก้าวเข้าลิฟต์ อันโดกดปุ่มชั้น 42

ทามูระผิวปากพลางก้าวออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้น สืบเท้าไปตามโถงทางเดินปูกระเบื้องแบบโรงแรม แล้วผลุบหายเข้าห้องของอันโดทันที

“ถึงฉันจะพูดเหมือนเดิมทุกปี แต่ว่าก็ว่าเถอะ ห้องนี้ยังสวยยอด

“ไม่เปลี่ยนเลย”

ทามูระเปิดฝ้าม่านห้องนั่งเล่นอย่างแรง แล้วทิ้งตัวลงบนโซฟาอย่าง
ถื่อวิสาสะ

ห้องนั่งเล่นซึ่งได้ยีนว่ามีขนาดถึง 40 เสื่อทาทามิ มองเห็นทัศนียภาพ
ตระการตาของย่านดาวนัทาวนิตโตเกียวและอ่าวโตเกียวที่อยู่ใกล้เคียง
เนื่องจากอันโดเป็นคนเจ้าระเบียบ ห้องนั่งเล่นเลยแทบไม่มีของตกแต่งอื่น
นอกจากเฟอร์นิเจอร์พื้นฐาน เช่น โซฟาและโต๊ะ

ที่มุมห้องมีเพียงพุกสามชุดเตรียมไว้สำหรับพวกโคมัตสึที่จะพัก
ค้างคืน

“แมนชั่นนี้คงมากกว่าร้อยล้านเยนแน่ ฉันทะลใจฉะฉานจริงๆ”

อันโดไม่ตอบ ยื่นกระป๋องเบียร์ที่เพิ่งหยิบจากตู้เย็นใบใหญ่แบบที่
ใช้ในร้านค้าให้ทามูระ

ทามูระเปิดฝาดัง ก่อนยกกระป๋องเบียร์ขึ้นจิบ แนนอน ไม่มีแม่แต่
คำขอบคุณ หลังยื่นกระป๋องเบียร์ให้โคมัตสึ อันโดก็เอ่ยขึ้น

“อยากกินอะไรก็เปิดตู้เย็นได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ แต่คราวนี้ช่วยแยก
กระป๋องด้วยนะ ถึงขยะสำหรับทิ้งกระป๋องเปล่าอยู่ตรงนั้น”

เขาเข้าไปที่ถังขยะข้างโต๊ะ แล้วยกกระป๋องเบียร์ชดรวดเดียวหมด

แม้เพิ่งเจอกันที่งานศพ แต่ก็ผ่านมาหนึ่งปีแล้วที่ทั้งสามไม่ได้พูดคุย
กันอย่างจริงจัง หลังดื่มเบียร์ พวกเขาก็นั่งคุยเรื่องสัพเพเหระเรื่อยเปื่อย
ที่ไม่เกี่ยวกับประเด็นหลักเลย ทั้งหมดตั้งใจว่าจะคุยเรื่องสำคัญเมื่อมีयाเกะ
มาซาฮิโระ ผู้ร่วมขบวนการอีกคนมาถึง และคืนนี้ชายทั้งสี่ก็จะได้รวมตัวกัน
พร้อมหน้าอีกครั้ง

ระหว่างรอมีयाเกะ ทามูระเปิดประเด็นสนทนาเป็นส่วนใหญ่

โคมัตสึสังเกตเห็นผิวของทามูระตั้งแต่ที่งานศพ ทั้งที่ปกติก็มีผิวเข้ม
อยู่แล้ว ทว่าวันนั้นกลับไหม้เกรียมมากกว่าเก่า เห็นได้ชัดว่าช่วงปลายปี

ทามูระเดินทางไปฮาวายโดยลำพังเพื่อฉลองวันเกิดพร้อมกับทัวร์ดำน้ำฟรีไดฟ์ ซึ่งเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งของเขา ทามูระเคยทำสถิติดำน้ำลึก 40 เมตรในการแข่งขันที่ฮาวาย นั่นยังเป็นสถิติที่ดีที่สุดของเขา ตอนนี้นั้นเขามีแผนจะลงแข่งทัวร์นาเมนต์ที่มียาโกจิมะ จังหวัดโอกินาวะ วันที่ 17 ที่จะถึงนี้ และไม่นานมานี้ก็เพิ่งเริ่มฝึกซ้อมที่เฮลท์คลับสัปดาห์ละสามหรือสี่วัน โดยตั้งใจจะทำลายสถิติของตัวเองอีกครั้ง

ทามูระยังบอกอีกว่า ตั้งแต่คืนพรุ่งนี้เขาต้องไปทำงานที่ฮองกง นอกจากเป้าหมายส่วนตัว ทามูระยังเปรมปรีดีกับงานที่ทำ ซึ่งชีวิตแบบนี้เป็นสิ่งที่ยังพนักงานพาร์ตไทม์อย่างโคมดิสี่ใจขาดาร้อน

หลังพอเสียชีวิตเมื่อไม่กี่ปีก่อน ทามูระก็ลาออกจากงานมารับช่วงธุรกิจขายส่งผลิตภัณฑ์อาหารของครอบครัว ทำงานทุกอย่างคนเดียว โดยไม่มีลูกจ้าง และดูเหมือนกิจการจะไปได้สวยทีเดียว

ระหว่างทั้งสามคุยกันอย่างออกรส

“โอ๊ะ ตายห่า”

จู่ๆ ทามูระก็ร้องเสียงหลง

“เป็นอะไรไป”

ทามูระกระโดดลุกขึ้นยืน ล้วงกระเป๋าทั้งแจ็กเก็ตและกางเกง แล้วหันไปรื้อกระเป๋าเป้ที่วางอยู่ใกล้ๆ

“ช่วยแล้ว ตายห่าของจริงเลยคราวนี้ ฉันลืมสมาร์ตโฟนไว้ที่บ้าน ถ้าลูกค้าโทร.มาละແ່แน”

“...ไม่สิ ตอนออกจากบ้านจำได้ว่าหยิบมาด้วยนี่ ฉันใส่ไว้ในกระเป๋า หลังกางเกง สงสัยทำหล่นไว้ที่เบาะข้างคนขับแน่ เดี่ยวฉันลงไปดูเบ้าบอันโต ขออภัยແ່แน”

อันโตลุกเดินไปที่เคาน์เตอร์ หยิบพวงกุญแจที่มีทั้งกุญแจรถและกุญแจบ้านยื่นให้ทามูระ และถือโอกาสหยิบเปียร์จจากตู้เย็น ซึ่งไม่รู้ว่

เป็นกระป๋องที่เท่าไรแล้ว ทามูระได้กุญแจก็รีบแจ้นออกจากห้องทันที
เขากลับขึ้นห้องภายในห้านาที

“โชคดียังไงล่ะ ฉันละเครียดแทบตาย นี่กว่าต้องกลับบ้านไปเอา
ซะแล้ว”

ทามูระทิ้งตัวลงบนโซฟา สีหน้าโล่งใจ ก่อนวางสมาร์ตโฟนลงบนโต๊ะ
“ว่าแต่... อันโต แกเป็นพวกกลัวเชื้อโรคไม่ใช่หรอ ทำไมปล่อยให้
รถสกปรกสกปรกขนาดนั้น มองใกล้ๆ เห็นฝุ่นเกาะแผงหน้าปัดเต็มเลยนะ
ฉันนี่กว่าแกเพิ่งถอยคันใหม่ปีที่แล้ว ปล่อยให้ใส่ใครกแบบนั้น รถหูลูของ
แกคงน้ำตาตกใน”

“คนที่มาบ้านฉันชอบเข้าใจผิดกันไปเอง ที่จริงฉันไม่ได้กลัวเชื้อโรค
อะไรหรอก วันไหนหยุดไม่ได้ออกไปไหนฉันก็ไม่อาบน้ำเป็นวันสองวัน
ใช้ผ้าขนหนูเกินหนึ่งอาทิตย์ไม่ซักก็เฉยๆ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน แต่ไม่ชอบ
ห้องสกปรก ทนไม่ได้ถ้าบ้านไม่สะอาด ข้าวของไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
เปียร์กระป๋องนั้นกินหมดจริงๆ ทั้งลงถังเดี๋ยวนี้เลย”

“ยังเหลืออีกหน่อย”

ทามูระยิ้มเจื่อน พลังหยิบกระป๋องเปียร์ขึ้น สำหรับทามูระแล้ว
ความเร็วในการดื่มวันนี้ถือว่าช้ากว่าปกติ

จู่ๆ เสียงกริ่งอินเตอร์โฟนก็แผดก้อง

“ส่งสยเจ้ามียาเกะ”

อันโตดูหน้าจออินเตอร์โฟนเพื่อความแน่ใจ ก่อนปลดล็อกประตู
ทางเข้าด้านล่าง แล้วเดินไปรอรับมียาเกะที่โถงทางเข้า เมื่อเสียงกริ่งประตู
ดังอีกครั้ง อันโตก็พามียาเกะเข้ามา เวลาผ่านไปแล้วราวสามสิบนาทีตั้งแต่
พวกโคมัตสึมาถึง เวลานี้สมาชิกรวมตัวครบทุกคนแล้ว

“ขอโทษที มาสายเสียได้”

วันนี้มียาเกะใส่สูท คงเพิ่งเลิกงาน เขาแขวนเสื้อโค้ตไว้ที่ราว

ก่อนนั่งลงข้างทามูระ เมื่ออันโดยื่นเบียร์ให้ เขาจึงรับไว้พลางคลายเนกไท ออกหลวมๆ

“ครบทุกคนแล้วสินะ”

หลังปล่อยให้มียาเกะนั่งพักหายใจครู่หนึ่ง อันโดก็ลุกขึ้น เอ่ยด้วย น้ำเสียงจริงจัง

“กว่าจะพร้อมหน้าพร้อมตากันแบบนี้ได้ ก็นานเหมือนกันนะ

ไม่สิ เมื่อวานทุกคนอุตส่าห์มางานศพเมียฉัน แต่ฉันมัวยุ่งกับการ รับแขก เลยไม่ได้คุยกันเท่าไร ยิ่งไงก็ชอบใจพวกนายมาก และขอโทษด้วย ที่รบกวนเวลาอันมีค่า รู้ว่าช่วงนี้ทุกคนยุ่งกันมาก”

อันโดค้อมศีรษะลงเล็กน้อย ทำให้คนที่เหลือต้องทำตาม

“อ้อ มาจิกก็ตายไปแล้ว แต่ฉันทำใจไว้ตั้งแต่ปีที่แล้วว่าที่หมอบแจ็ง ช่างร้ายว่าเธออาจมีชีวิตอยู่ได้อีกแค่สามเดือน แต่สุดท้ายก็อยู่มาได้ตั้งปี ถือว่ายืนยาวกว่าที่คิดมากทีเดียว

ยิ่งกว่านั้นหมอบยังบอกฉันว่า มาจิกจากไปอย่างสงบขณะจับหลัง หลังอาหารเช้าช่วงแปดโมง

เธอจากไปแบบปุบปับ ฉันเสียใจอยู่เหมือนกันที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ไม่ได้อยู่ข้างเธอจนลมหายใจสุดท้าย สุดท้ายมาจิกก็จากไปเพียงลำพัง โดยไม่เจ็บปวด ฉันดีใจนะที่เป็นแบบนี้”

บรรยากาศโศกเศร้าลอยอวลทั่วห้อง แม้แต่ทามูระที่ชอบพูดประชด ยังเสียบสนิท มียาเกะที่ปกติโผงผางพูดจาเม่นาวไม่มีน้ำยั้งนึ่งอย่าง น่าประหลาด เหมือนต่างรับรู้ความรู้สึกร่วมกัน

คราวนี้อันโดพูดเสียงดังขึ้นเล็กน้อย เหมือนตั้งใจสลายความ เศร้าหมอง

“อย่างที่ทุกคนรู้ดี เรื่องเมียฉันไม่ใช่ประเด็นของวันนี้ งานศพก็จบ ไปแล้ว เลิกพูดเรื่องเศร้ากันดีกว่า

เมื่อก็เป็นแค่ น้ำจิ้มก่อนการฉลองจริงเท่านั้น คินนี่เรามาสงูกัน ให้เต็มที่ดีกว่า นอกจากเปียร์ในตู้เย็น ฉันยังเตรียมไวน์กับวิสกีไว้ด้วย เรามาเมากันให้หัวทิ่มไปเลย”

อันโดหยิบกระป๋องเบียร์จากโต๊ะ พักพืดให้ทุกคนร่วมดื่ม

“เฮอะ ฉันพูดเองก็แล้วกัน... หมดแก้ว!”

ทั้งสี่ยกกระป๋องเบียร์ชนกันหลังเงียบไปครู่หนึ่ง ทามูระก็เปิดปากพูดก่อน

“อันโด ดื่มให้เต็มที่เลย ว่าแต่... วันนี้โคอิจิคุงเป็นยังงัยบ้าง”

“เขาอยู่บ้านพ่อแม่ของมาจิ ไม่ใช่แค่วันนี้หรอก ไปอยู่ตั้งแต่มาจิเข้าโรงพยาบาลแล้ว”

“ฟังดูไม่ค่อยถูกกันเท่าไร”

“คงจั้น เด็กนั้นคงเกลียดฉันเข้าไส้”

อันโดยิ้มแห้งคล้ายตำหนิตัวเอง โคมัตสึลอบมองสีหน้ามियाเกะ แต่ไม่เห็นสิ่งใดเปลี่ยนแปลง

“ฉันเห็นเขาตอนไปงานศพ หน้าตาน่ารักดีนะ”

“หน้าตาไม่เกี่ยวกับนิสัยหรอก เด็กคนนี้อัยาศัยไม่ดีเท่าไร”

ถ้าไม่นับช่วงที่มาจิพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล ชีวิตแต่งงานของเราแทบไม่ถึงปี มีโอกาสอยู่ด้วยกันแค่ช่วงสั้นๆ เด็กเลยไม่ผูกพันกับฉันนัก แต่ก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเขาหรือใครหรอก ฉันเองก็ไม่ชอบเด็กมาแต่แรกแล้ว

หลังเกิดเรื่องเกิดราวมากมาย ความสัมพันธ์ของมาจิกับพ่อแม่เธอก็ตึงเครียดอยู่พักหนึ่ง แต่พักหลังดูเหมือนจะกลับมาดีกัน พ่อแม่ของมาจึเลยรับโคอิจึไปดูแล ซึ่งก็ดีแล้ว เป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับฉันกับเด็กคนนั้น

ที่สำคัญ มियाเกะ ฉันต้องขอโทษนายจริงๆ ที่ทำให้มาจึมีความสุขไม่ได้ ทั้งที่นายอุทิศส่สำหรับแนะนำมาจึให้ฉันได้รู้จัก”

“ฉันไม่มีสิทธิ์ก้าวล่วงความสัมพันธ์ของพวกเขาอีกอย่าง ฉันไม่ได้แนะนำเธอให้อันโดรู้จักเพราะหวังให้คบกัน แต่เพราะตอนนั้นมาจิกำลังหางานอยู่

แล้วก็ ตอนฉันไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล เธอยังบอกว่า การตัดสินใจแต่งงานกับนาย ถึงเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็มีความสุขมาก”

“มาจิกูดกับนายแบบนั้นจริงหรือ แต่ก็เอาเถอะ งานนี้ฉันเชื่อนายก็แล้วกัน”

เดิมที มาจิกเป็นลูกศิษย์ของมียาเกะ สมัยที่เขายังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เขาเป็นดีวีเตอร์ส่วนตัวให้เธอ ซึ่งตอนนั้นเธอยังเรียนมัธยมปลาย แม้เรียนจบชั้นมัธยมแล้ว ทั้งสองยังคงติดต่อกันเรื่อยมาโดยนัดพบกันปีละสองสามครั้ง

หลังจากนั้น ระหว่างมาจิกเรียนมหาวิทยาลัย เธอตั้งครุภรณ์และคลอดลูกนอกสมรสเกือบจะพร้อมกันวันสำเร็จการศึกษา โคมัตสึไม่รู้รายละเอียดนัก แต่ดูเหมือนพ่อของเด็กเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอเอง—และเมื่อมาจิกขอคำแนะนำเรื่องการหางานจากมียาเกะ เขาก็แนะนำอันโดให้รู้จัก ซึ่งเวลานั้นหญิงสาวกำลังตั้งครุภรณ์อยู่ด้วย

ด้วยความช่วยเหลือของอันโด มาจิกจึงได้งานเป็นพนักงานธุรการที่บริษัทแห่งหนึ่ง ปู่ของอันโดเป็นประธานบริษัท และพ่อเขารั้งตำแหน่งผู้จัดการสาขาโตเกียว นับแต่นั้นทั้งสองก็พัฒนาความสัมพันธ์ กระทั่งแต่งงานกันเมื่อสองปีก่อน โดยมีโคอิจิ เด็กกำพร้าพ่อ ร่วมเป็นสักขีพยาน

สุดท้าย อันโดตัดสินใจไม่รับเลี้ยงโคอิจิวัยเกือบหกขวบเป็นบุตรบุญธรรม

“ยังคงเท่ไม่เปลี่ยนเลยจริงๆ เหมือนย้อนกลับไปเป็นหนุ่มโสดไว้กังวลอีกรอบยังงัยงั้น ใช้ชีวิตคนเดียวในแมนชั่นใหญ่ใจกลางเมือง

ถึงจะเคยหย่ามาก่อน แต่รับรองว่าสาวติดตริมนั่น”

อันโตไม่ได้ตอบมุกของทามูระ ยังคงจิบเบียร์เงียบๆ

“ช่วงนี้มียาเกะงานยุ่งหัวฟูเลยสิ”

ทามูระหันไปถามมียาเกะ

“ไม่ถึงกับยุ่งอะไรหรอก”

“โกหก” อันโตโพล่งแทรก

“มียาเกะมีส่วนร่วมในโปรเจกต์นั้นไม่ใช่เหรอ เดือนนี้ทั้งเดือนไม่ได้หลับไม่ได้นอนแน่”

พอพูดถึงเรื่องนี้ สีหน้าของมียาเกะดูเหนื่อยล้าขึ้นทันใด

อันโตกับมียาเกะทำงานที่บริษัทอุปรกรณ์ก่อสร้างเดียวกัน ครั้งล่าสุดที่เจอหน้า อันโตเล่าว่าเดี๋ยวนี้มียาเกะทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับงานจนแทบไม่ได้ลาพักร้อนเหมือนเขา ประสบความสำเร็จจนคนทั้งบริษัทยกย่องว่าเป็นพนักงานหนุ่มไฟแรง

โคมัตสึค่อนข้างเชื่อในผลงานของมียาเกะ ด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนคิดเร็วและกระตือรือร้นกับทุกอย่างมาแต่ไหนแต่ไร

“เท่ากับว่า ฟรังก์นี่คงไม่มีใครขัดข้อง เราจะซุ่มมันขึ้นมาตามแผนที่วางไว้”

เมื่อมียาเกะตั้งใจวกเข้าประเด็นหลักของวันนี้ สมาร์ทโฟนปลันส่งเสียงเตือน

ทามูระรีบคว้าสมาร์ทโฟนที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ครับ ทามูระพูด ขอบคุณที่ดูแลกันมาตลอดนะครับ แนนอนเตรียมการทุกอย่างไว้แล้ว ขอบคุณครับ แล้ววันส่งมอบแต่ละชิ้นล่ะครับ ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

ดูเหมือนเป็นโทรศัพท์เรื่องงาน ทามูระใช้ไหล่หนีบสมาร์ทโฟนแนบหู เอื้อมมือหยิบแท็บเล็ตออกจากกระเป๋าเป้ แล้วรีบกดรับสาย

“ไม่มีปัญหา ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยตามแผนเดิม อ๊ะ อยากขอเปลี่ยนเหวอครับ เปล่าครับ ได้เลยครับ ตอนนี้เลยเหวอครับ ครับ รอสักครู่ นะครับ”

ทามูระยกโทรศัพท์ออกจากหู กดบนหน้าจอก่อนหันไปถามอันโด
“ขอโทษที่ ขอทำงานแป๊บนะ สักสามสิบนาที ไม่วลี ยี่สิบนาทีก็เสร็จ
นี่ อันโด ขออภัยล่วงหน้า สักห้องสิ พอดีฉันต้องคุยไปด้วยทำงาน
บนแท็บเล็ตไปด้วยนะ”

“ฉันเคยบอกไม่รู้กี่ครั้งแล้วไม่ใช่เหวอ” อันโดขมวดคิ้ว “นอกจาก
ห้องนั่งเล่นกับห้องน้ำ ฉันไม่ชอบให้ใครไปยุ่งยามที่อื่นในบ้าน เอาเถอะ...
โถงทางเข้าชั้นล่างมีห้องรับแขกอยู่ โซฟากับโต๊ะพร้อมให้ใช้งาน เชิญลงไป
นั่งทำงานตรงนั้นก็แล้วกัน”

ทามูระพยักหน้า ก่อนกดหน้าจออีกรอบ แล้วกลับไปคุยต่อโดยไม่มี
ท่าที่รำคาญ

“สวัสดิ์ครับ หัวหน้าแผนกโมริยามะ ขอภัยที่ให้ถือสายรอนะครับ
ขอเวลาสองสามนาที แล้วผมจะโทร.กลับทันทีครับ ได้ครับ เดี่ยวผมจะ
โทร.เดี๋ยวนี้เลยครับ”

เขาวางสายแล้วลุกขึ้นยืน

“ใครก็ใช้พื้นที่ตรงนั้นได้เหวอ”

“ใช่ นายจำไม่ได้เหวอ ตอนมารวมตัวกันเมื่อสามสี่ปีก่อน มियाเกะ
เคยใช้ห้องนั้นทำงาน”

ทามูระพยักหน้าแบบไม่แน่ใจ แล้วเก็บแท็บเล็ตใส่กระเป๋าเป้

“การเป็นนักธุรกิจหนุ่มนี้เหนื่อยหนักจริงๆ”

มियाเกะเปรยด้วยน้ำเสียงถากถาง

“พูดอะไรแบบนั้น ฉันยังไม่เก่งเท่านักธุรกิจแถวหน้าหรอก” เขาตอบ
พลางสืบท่าไปที่ประตู

“ต้องขอโทษทุกคนด้วย ขอออกไปข้างนอกแป๊บหนึ่งนะ

อ้อ พู่วุ่นี่ฉันตกลงทำตามแผน ชูตขึ้นมาแล้วแบ่งสี่ส่วนเท่าๆ กัน แล้วอย่าแอบกินเปียร์ของฉันหมดล่ะ”

สิ้นคำ ทามูระก็สาวเท้ายาวๆ ออกจากห้อง

“ยังไม่ได้พูดเข้าเรื่องเลย”

อันโตยิ้มเจื่อน

“ช่วงนี้ทุกคนคงยุ่งกันจริงๆ”

โคมัตสึพิมพ์พ้ออย่างอดไม่ได้

นับแต่วันนั้นก็สิบปีแล้ว ตอนนั้นพวกเขายังเป็นนักศึกษา ทว่าเมื่อกาลเวลาล่วงผ่าน แต่ละคนกลับเติบโตในสภาพแวดล้อมและตำแหน่งที่ต่างกัน

ทั้งสี่ไม่ใช่เพื่อนที่พบกันประจำ ทว่าตลอดสิบปี โคมัตสึรับรู้ว่ามีอีกสามคนกำลังทำอะไรอยู่เสมอ

หลังพ้อเสีย ทามูระต้องรับช่วงต่อบริษัทแทน

อันโตได้รับมรดกก่อนโตตั้งแต่ตอนพ้อเขายังอยู่ เขาซื้อแมนชั่นแต่งงาน และดูแลภรรยาที่เป็นมะเร็งเต้านมจนเธอจากไป

มียาเกะในวัยสามสิบกว่า กำลังก้าวไปตามเส้นทางนักธุรกิจแถวหน้าในบริษัทยักษ์ใหญ่

ทั้งสามต่างพบช่วงเวลาทั้งดีและร้าย แต่ก็ล้วนเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงและเติบโตไม่น้อย ถึงตอนนี้ได้พร้อมใจกันก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ อันรังรอง

แล้วตัวเองเล่า มัวทำอะไรอยู่ตลอดสิบปีที่ผ่านมา เมื่อเทียบกับคนอื่นในกลุ่ม โคมัตสึไม่ได้เติบโตขึ้นเลย แม้เติบโตขึ้นบ้าง แต่เห็นได้ชัดว่าไม่เคยสร้างผลงานโดดเด่นอะไร

เขาหวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อน ตอนพวกเขาทั้งสี่พบกัน

ครั้งแรก พลังละเอียดความขมขื่นที่ผู้ช้ำขึ้นกลางใจ

ตอนนั้นโคมัตสึเป็นนักศึกษาชั้นปีสี่ แทบไม่เข้าสังคมและไม่ได้สังกัดชมรมใด แม้จะรู้จักผู้คนในมหาวิทยาลัยอยู่บ้าง แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เขาเรียกว่าเพื่อนได้เต็มปาก ถึงอย่างนั้น เขาก็ชื่นชอบสภาพแวดล้อมที่ทำให้ตนเพลิดเพลินกับการอ่านและเขียนหนังสือซึ่งเป็นงานอดิเรกสุดโปรด เพราะไม่ต้องวุ่นวายกับความสัมพันธ์ของผู้คน

ทว่าทามูระ เพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลายต่างชมรม จะทักกันเฉพาะเวลาเจอโดยบังเอิญ กลับเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเศรษฐศาสตร์เหมือนกัน แถมยังบังเอิญนั่งกินข้าวกลางวันที่โรงอาหารพร้อมกันอยู่หลายครั้ง

ทามูระต่างจากโคมัตสึที่เป็นคนเก็บตัว เขาเป็นคนเปิดเผย ไม่ลังเลขัดเขินที่จะพูดคุยกับทุกคนที่เจอ ทำให้มีเพื่อนฝูงมากมาย ทั้งยังเป็นสมาชิกชมรมเทนนิส สนุกกับชีวิตเด็กชนักศึกษาทั่วไป และไม่เคยปฏิเสธงานสังสรรค์ คนรอบข้างจึงแทบไม่รู้เลยว่าโคมัตสึกับทามูระสนิทกันมากแค่ไหน

วันหนึ่งในเดือนกันยายน ทั้งสองนั่งกินมื้อกลางวันด้วยกันที่โรงอาหาร เวลานั้นเป็นช่วงต้นคาบเรียนที่สาม ผู้คนในโรงอาหารจึงบังตาการนั่งกินข้าวด้วยกันครั้งนี้ไม่ได้สักที ทามูระแค่บังเอิญเห็นโคมัตสึนั่งกินข้าวคนเดียวเหมือนเคย ขณะเขาเองก็เดินคนเดียว จึงเข้าไปนั่งด้วยเพื่อฆ่าเวลาเท่านั้น

“สุดท้ายนายจะไม่หางานทำจริงๆ เหรอ”

ทามูระถาม พลังยึดพาสตาไขไปลาเมนไทโกะเข้าปาก

“ไม่ ฉันตัดสินใจแล้ว”

“สุดท้ายอดจริงๆ แล้วทำแบบนี้จะเลี้ยงชีพได้หรือ”

“ไม่รู้สิ ตอนนี่ก็คงทำงานพาร์ทไทม์ไปเรื่อยๆ แล้วพยายามอย่างสุดความสามารถ เมื่อสักวันจะเป็นนักเขียนพอเลี้ยงตัวได้”

โคมัตสึได้หน่วยกิตตามเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดเพื่อสำเร็จการศึกษา เหลืองานสุดท้ายคือการส่งวิทยานิพนธ์ก็จะเรียนจบ แต่เขาไม่คิดจะหางานมุ่งมั่นกับการเขียนนิยายสืบสวนเพียงอย่างเดียว

สมัยเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแรกๆ เป้าหมายของเขาคือได้เปิดตัวเป็นนักเขียนวัยนักศึกษา โชคดีที่เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือรวมเรื่องสั้น แต่ดูเหมือนว่าการเปิดตัวครั้งแรกแล้วประสบความสำเร็จจะเป็นไปได้ยาก หลังจากเรียนจบเขาจึงวางแผนทำงานพาร์ทไทม์เพื่อเลี้ยงชีพพร้อมทุ่มเทเวลาที่เหลือทั้งหมดให้กับอาชีพนักเขียนเต็มตัว แม่พ่อแม่ของเขาจะยังไม่ลดความพยายามโน้มน้าวให้เขาหางานประจำทำก็ตาม

ขณะเดียวกัน ทามูระได้รับข้อเสนอให้เข้าทำงานจากบริษัทการค้ายักษ์ใหญ่อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยความเฉลียวฉลาดโดยธรรมชาติของเขา

“ฉันไม่ค่อยได้อ่านนิยายสืบสวนเท่าไร แต่ก็อดทิ้งไม่ได้ที่แกคิดกลอุบายแบบนี้ออก เดียวนี้การคิดกลอุบายใหม่ๆ ยากขึ้น ซ้ำร้ายเหตุการณ์อาชญากรรมสมัยนี้ก็เอามาใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงลำบากอีก หมดมุกของจริงใช้มั้ยล่ะ”

“ก็จริง แต่บางทีเรื่องในชีวิตประจำวันก็พอมีประโยชน์ ช่วยให้คุณคิดไอเดียได้เองอยู่บ้าง”

“แล้วตอนนี้แกคิดอะไรได้บ้างล่ะ”

โคมัตสึจึงเล่าเรื่องที่เขาเพิ่งได้ยินระหว่างทำงานพาร์ทไทม์เมื่อวันก่อนให้ทามูระฟัง

เขารับงานเป็นตัวเดอริให้เด็กชายชั้นประถมสามที่อาศัยอยู่กับ

พ่อแม่และยาย พ่อเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จฐานะมั่งคั่ง

เด็กชายเล่าว่า ยายเขาชอบเงินจำนวนมากไว้ในตู้นิรภัย

“ที่ว่ามหาศาลนะ เท่าไหร่หรอ”

“ฉันไม่รู้ละเอียดหรอก แต่จากที่เด็กเล่า น่าจะหลายสิบล้านเยนทีเดียว”

ได้ยินว่าพ่อของเด็กให้เงินแม่ใช้จ่ายเดือนละกว่าล้านเยน แต่เพราะสมัยก่อนยายเคยลำบาก เลยเป็นคนประหยัดสุดๆ เก็บเงินส่วนใหญ่ที่ได้จากลูกชายไว้ในตู้นิรภัยมากกว่าสิบปีแล้ว โดยที่ลูกชายและลูกสะใภ้ไม่รู้เลยที่จริงมันไม่ใช่ตู้นิรภัยด้วยซ้ำ แต่เป็นแค่กล่องกระดาษในตู้เสื้อผ้า และที่สำคัญ หญิงชรามีอาการสมองเสื่อม แม่ไม่รุนแรงนัก แต่ดูเหมือนเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเก็บเงินไว้เท่าไรแล้ว

นั่นหมายความว่า ถ้ามีคนลอบเข้าบ้าน หยิบเงินไปบางส่วน คนในบ้านอาจไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าเงินหายไป

“เฮ้ย เรื่องนี้ทำฉันตื่นเต้นสุดๆ ไปเลย แอบเข้าไปหยิบเงินสักสองสามล้านเยนคงไม่มีใครรู้หรอกมั้ง”

“อย่าพูดเป็นเล่นแบบนี้สิ ถ้าถูกจับได้ละก็ ฉันนี้แหละจะถูกตำรวจสงสัยเป็นคนแรก นักศึกษารับงานเป็นครูสอนพิเศษตามบ้าน ไม่ต่างกับคนนอกเข้าออกบ้านคนอื่นเลย

อีกอย่าง บ้านนั้นมีการปรับปรุงใหม่ เดิมเป็นบ้านแบบญี่ปุ่นสร้างมาแล้วหลายสิบปี อาจมีช่องทางให้คนแอบเข้าบ้านได้ง่ายกว่าตอนทำเสร็จแล้วด้วยซ้ำ ที่สำคัญ พ่อของลูกศิษย์ฉันไม่รู้เลยว่า แม่ตัวเองแอบเก็บเงินไว้มากมายขนาดนั้นในตู้เสื้อผ้า เลยไม่ได้ทำสัญญาเกี่ยวกับบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนไว้

พูดถึงเงื่อนไขขูดเหมาะกับการโจรกรรม แต่หญิงสูงวัยแข่งขาไม่ดี

จึงไม่ค่อยออกจากบ้าน ภรรยาก็เป็นแม่บ้านเต็มเวลาอยู่ติดบ้านทั้งวัน

มิน่าซ้ำสองคนนี้ยังแทบไม่ไปเที่ยวไหน บ้านจึงไม่เคยว่าง มีคนอยู่ตลอดเวลา เว้นแต่จะใช้วิธีการชั้นเด็ดขาด เพราะถ้าจะรอจังหวะที่ไม่มีใครอยู่แล้วค่อยแอบย่องเข้าไปขโมยของในบ้าน แทบเป็นไปได้เลย”

“อย่างนี้เอง ยากจริงด้วย”

“ในชีวิตจริง การขโมยไม่่ง่ายหรอก และเนื้อหาแค่นี้ก็เชื่อว่าเขาไปเขียนนิยายสืบสวนได้ทั้งหมด แต่ฉันว่า... น่าจะเอาไปพัฒนาต่อยอดได้”

“เท่ากับว่าบนโลกนี้ก็มีคนรวยจนไม่รู้จะเอาเงินไปใช้ทำอะไรอยู่จริงสินะ ว่าแต่พ่อของลูกศิษย์นายทำอาชีพอะไรหรือ”

“ฉันไม่รู้รายละเอียด แต่เดาว่าเกี่ยวกับบริษัทผลิตวัสดุก่อสร้างทำสีหรืออะไรสักอย่างสำหรับทาอาคาร...”

“ที่พวกนายพูดถึงนะ คุณคาซิตานิ บริษัทสีและซีเมนต์กันซีมีไม่ใช่หรือ”

โคมัตสึสะดุ้งเฮือก เมื่อจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพูดจากข้างหลัง

เมื่อหันไปมอง เห็นหนุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยสองคนนั่งอยู่ทีโต๊ะด้านหลังเขา

“อ้าว มียาเกะหรือหรือ”

ทามูระทักชายคนหนึ่งในนั้น ชายหนุ่มที่ถูกทามูระเรียกยกมือขึ้นคำพูดเมื่อครู่คงมาจากปากชายผู้นี้เอง มียาเกะพูดต่อ

“เรื่องที่พวกนายคุยกันเมื่อกี้ อย่าบอกนะว่าหมายถึงคาซิตานิทากาชิ” เขาถามโคมัตสึอีกรอบ

“ครอบครัวของเด็กที่ฉันสอนชื่อคาซิตานิจริง แต่ฉันไม่รู้ชื่อจริงพ่อเขาหรือ”

“นั่นก็ใช่คาซิตานิทากาชิ จริงๆ นั่นแหละ แถวนี้อันไม่มีเศรษฐกิจจากธุรกิจสีและซีเมนต์กันซีมีมากมายนักหรือ นี่ อันโด นายว่าใช่ไหม”

มียาเกะถามชายอีกคนที่มาด้วยกัน

“คงนั่น ครอบครั้วคาซิดานิมีสี่คน โครงสร้างครอบครั้วแบบที่พวกนาย
ว่าเลย”

อันโด ชายหนุ่มที่มาพบกับมียาเกะนั่งนิ่ง สีหน้าส่ออาการสงสัย ส่วน
มียาเกะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนใบหน้าฉายแววพึงใจ จากนั้นเอ่ย “ฉันชื่อ
มียาเกะ เต็มๆ คือมียาเกะ มาซาฮิโระ นักศึกษาปีสี่ มหาวิทยาลัยเทโตะ
ส่วนหมอนี่เป็นเพื่อนร่วมชั้นของฉัน ชื่ออันโด ฉันกับทามูระเคยเจอกัน
หลายครั้งช่วงแข่งเทนนิสมหาวิทยาลัย”

ทามูระพยักหน้าเล็กน้อย

มหาวิทยาลัยเทโตะตั้งอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยคันโตที่โคมัตสึ
และเพื่อนเรียนอยู่ โคมัตสึไม่เข้าชมรมไหนเลย จึงไม่ทราบรายละเอียด
กิจกรรมกีฬา แต่ชมรมลักษณะนี้มักมีการนัดพบปะสังสรรค์กันประจำ

“แล้วนั่นใครเธอ” มียาเกะหันมามองโคมัตสึ

“หมอนี่ชื่อโคมัตสึ เพื่อนร่วมชั้นของฉันเอง คบกันมาตั้งแต่สมัย
เรียนมัธยมปลายนะ”

ทามูระตอบแทนโคมัตสึ

มียาเกะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนกระซิบเสียงเบาว่าเดิม

“นี่ โคมัตสึ นายเคยเล่าเรื่องเงินเก็บที่เพิ่งคุยเมื่อก็ให้ใครฟังบ้าง
หรือเปล่า”

“เปล่า ฉันยังไม่ได้บอกใครเลย...”

“ทามูระ โคมัตสึ ฉันมีเรื่องปรึกษาพวกนายหน่อย ช่วยเดินตาม
ฉันมาได้หรือเปล่า”

ทั้งสี่คนรวมตัวกันที่แมนชั่นของอันโด ซึ่งอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัย
คันโตแค่เดินสิบนาที และห่างจากมหาวิทยาลัยเทโตะที่อันโดเรียนเพียง

ห้าหน้าที่ โค้มนต์สี่มีเรียนช่วงบ่าย แต่ทามูระดูสนใจสิ่งที่มียาเกะจะพูดมากกว่า จึงลากเขาไปด้วยจนได้

อะพาร์ตเมนต์ของโค้ชสี่ช่างผิดแผกกับห้องพักของอันโดลิบลิบ ทั้งที่เป็นนักศึกษาอยู่ตัวคนเดียวเหมือนกัน แมนชั่นไม่เพียงแต่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัย ยังอยู่ใกล้สถานีรถไฟด้วย เป็นห้องขนาด 3LDK คือมีสามห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น หนึ่งห้องรับประทานอาหาร และหนึ่งห้องครัว แม้เขาจะมองเห็นแค่เพียงห้องนั่งเล่นขนาดลิบสองสี่ปูพื้นอย่างเงางามหรูหรา แต่ก็พอจะนึกภาพห้องอื่นได้ แม้อันโดจะอยู่คนเดียว สภาพภายในห้องกลับสะอาดสะอ้าน มีกระถางไม้ประดับในห้องนั่งเล่น คงมีแม่บ้านมาทำความสะอาดอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง

ลำพังพื้นที่แมนชั่นแห่งนี้ยิ่งใหญ่มากกว่าบ้านครอบครัวโค้ชสี่หลายเท่า ไหนจะมีรถยนต์ส่วนตัวทั้งที่ยังเป็นแค่นักศึกษาจอดอยู่ที่ลานจอด บ่งบอกฐานะครอบครัวอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยเทโตะยังมีค่าเฉลี่ยทางความสามารถ สูงกว่ามหาวิทยาลัยคันโตที่โค้ชสี่เรียนอยู่ถึงสิบคะแนน โค้มนต์สี่ถอนใจเมื่อเห็นความแตกต่างระหว่างตนกับอีกฝ่ายชัดเจน

ทั้งสี่นั่งลงที่พรมราคาแพงลิบปูทับบนพื้นไม้เงาวับ มียาเกะดูไม่ใส่ใจกับความหรูหราของห้องเลยสักนิด เขาเริ่มพูดคุยด้วยท่าที่สบายๆ แม้เป็นการพบกันครั้งแรกของพวกเขาทั้งสี่ก็ตาม

“ขอแนะนำตัวอีกครั้งนะ ฉันชื่อมียาเกะ มาซาฮิโระ เป็นนักศึกษาปีสี่ มหาวิทยาลัยเทโตะ ที่เดียวกับอันโด บางวันก็ไปทำงานพาร์ทไทม์ที่บริษัทก่อสร้าง ซึ่งพ่อของอันโดเป็นผู้จัดการสาขาโตเกียว พอดีวันนี้ฉันนัดคุยเรื่องงานพาร์ทไทม์ เลยแวะกินมื้อกลางวันที่โรงอาหารมหาวิทยาลัยคันโต ราเมงที่อร่อยมาก แล้วก็บังเอิญเจอคาซิดานีสองสามครั้งเพราะงานพาร์ทไทม์นั่นละ แต่นายคงจำฉันไม่ได้หรอก

ว่าแต่... อันโด นายไปมาหาสู่บ้านคาซิตานิบ่อยเหลือ”

อันโดพยักหน้าแทนการตอบ โคมัตสึไม่เข้าใจว่าเขาต้องการสื่ออะไร

“ขอออกตัวไว้ก่อน การที่ฉันทำงานพาร์ตไทม์เป็นกรรมกร ไม่ได้หมายความว่าฉันยากจนนะ อีกอย่าง อันโดเพื่อนฉันก็รวยมาก

พ่อเป็นผู้จัดการสาขาโตเกียว ปู่ก็เป็นประธานบริษัทอีกต่างหาก บริษัทก็ไม่เก๋กา เป็นบริษัทก่อสร้างชื่อดังระดับท็อปห้าของญี่ปุ่น บริษัทอันโดคอนสตรัคชัน ฉันมั่นใจว่าพวกนายสองคนต้องเคยได้ยินแน่ๆ”

อันโดคอนสตรัคชัน บริษัทรับเหมาก่อสร้างรายใหญ่ มีสำนักงานใหญ่ในคันไซ คนทั่วไปจะเห็นโฆษณาทางโทรทัศน์อยู่บ้าง จึงไม่แปลกที่ลูกชายของตระกูลเรียนระดับมหาวิทยาลัยจะใช้ชีวิตลำพังในแมนชั่นสุดหรูกลางกรุงโตเกียว

“เฮ้ย เรื่องพวกนั้นเกี่ยวอะไรกับพวกเราไม่ทราบ มียาเกะเองก็...”

อันโดขมวดคิ้วอย่างเบื่อหน่ายที่ถูกพาดพิงถึงธุรกิจครอบครัวตัวเอง อยู่เป็นนิจ ทว่ามียาเกะกลับพูดสวนขัดจังหวะ ไม่สนใจสีหน้าไม่พอใจของอีกฝ่ายเลย

“ไม่ใช่อย่างที่นายคิดหรอก ฉันไม่ได้ล้อเลียนเรื่องฐานะของตระกูลอันโด แต่การอธิบายให้เพื่อนใหม่สองคนนี่รู้ไว้ก่อนว่าครอบครัวของอันโดร่ำรวยขนาดไหน เป็นสิ่งสำคัญสำหรับเรื่องนี้

ที่จริง... ฉันเองก็ไม่กล้าถามพวกนายหรอก เพราะเพิ่งรู้จักกันไม่นาน แต่ประเด็นนี้จำเป็นต่อเรื่องที่กำลังจะพูด ฉันขอให้พวกนายตอบตามตรง... ตอนนี้โคมัตสึกับทามูระชักหน้าไม่ถึงหลังซะไหม”

โคมัตสึเบิกตาโพลง ตกใจกับคำถามไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมของอีกฝ่าย ทว่าทามูระโพล่งตอบทันทีราวกับไม่มีอะไรเลย

“ลำบากสิ ถึงได้งานทำแล้วก็เออะ แต่หลังเรียนจบก็อยากเดินทางท่องเที่ยวแบบหรูหรากับเขาบ้าง แต่ไม่มีเงินสักแดง”

“ไม่ใช่ๆ ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ตอนนี้นายเป็นหนี้ หรือใช้ชีวิตลำบากถึงขั้นไม่มีเงินซื้อข้าวกินหรือเปล่า”

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้น แม่ตายตั้งแต่ฉันยังเด็ก จำหน้าแม่ไม่ได้ด้วยซ้ำ ครอบครัวเรามีแค่ฉันกับพ่อ การไม่มีผู้หญิงในครอบครัวก็ลำบากอยู่สักหน่อย แต่โชคดีที่พ่อก็มีธุรกิจของตัวเอง พอเลี้ยงปากท้องได้ไม่ขาดมือ ครอบครัวเลยไม่ได้มีปัญหาด้านการเงินขนาดนั้น”

“แล้วโคมัตสึล่ะ”

“หลังเรียนจบฉันคงทำงานพาร์ทไทม์ ครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย แต่ฉันไม่ติดหรู ไม่ใช่ชีวิตฟุ่มเฟือย เลยไม่คิดว่าตัวเองจน”

“พวกนายมีหนี้ไหม”

“ทั้งคู่ส่ายหน้า

“ไม่มีเลย? แม้แต่เงินกู้เพื่อการศึกษาล่ะไม่มี?”

“ทั้งคู่พยักหน้าพร้อมกัน

“ทามูระกับโคมัตสึเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันมาตั้งแต่แม่ไปตาย พวกนายสนิทกันมากเลยสิ”

“ก็... ถ้าเจอที่มหาวิทยาลัยก็ทักบ้าง บางทีก็ชวนกันไปกินข้าวเที่ยงที่โรงอาหาร”

“แล้วเคยไปดื่มด้วยกันไหม”

“ไม่บ่อยเท่าไร ไซ้ไหม”

โคมัตสึพยักหน้า มियाเกะดูพอใจกับคำตอบที่ได้จากทั้งสองคน แต่โคมัตสึกลับไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการสื่ออะไร สีหน้าทามูระกับอันโดก็ไม่ต่างกัน

“นายอยากพูดอะไรกันแน่”

มियाเกะนั่งเงียบ ไม่ตอบคำถามของอันโดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนพิมพ์
“สถานการณ์เช่นนี้เหมาะๆจริงๆ”

“ครอบครัวอันโดร่ำรวย และพวกเราทุกคนก็ไม่มีใครยากจน ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราทั้งสี่คน โคมัตสึกับทามูระเป็นเพื่อนร่วมชั้นมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้สนิทกันมากนัก

ฉันกับทามูระเรียนคนละมหาวิทยาลัย แคร้รู้จักโดยบังเอิญระหว่างทำกิจกรรมชมรม

ส่วนกับอันโด เราเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่อยู่คนละภาค คนละชมรม แทบไม่เคยคุยกันด้วยซ้ำ

อีกอย่าง ฉันเพิ่งมารู้จักอันโดจริงๆ ตอนเริ่มทำงานพาร์ทไทม์ที่บริษัทพ่อเขา แต่ในมหาวิทยาลัยแทบไม่มีใครรู้ว่าเรารู้จักกัน

สรุปคือ โคมัตสึกับทามูระ ฉันกับทามูระ รวมถึงอันโดกับฉัน ความสัมพันธ์ของพวกเราต่างก็ห่างๆ กัน เป็นแบบนี้มาจนถึงวันนี้

แล้ว... โคมัตสึก็เป็นตัวเตอรืให้ลูกชายของคาซิตานิ ขณะที่ครอบครัวอันโดก็มีธุรกิจเชื่อมโยงกับครอบครัวคาซิตานิ”

โคมัตสึเริ่มเข้าใจเจตนาของมียาเกะที่ละน้อย หัวใจจึงเต้นไม่เป็นลำดับ
“สรุปแล้ว สิ่งที่น่าอยากรู้คือ...”

โคมัตสึกลืนน้ำลาย

“อันโดจะเป็นคนตามสืบเองว่าคาซิตานิจะออกนอกบ้านทั้งครอบครัวเมื่อไหร่ และในวันนั้น โคมัตสึจะแอบย่องเข้าบ้านคาซิตานิ ส่วนทามูระกับฉันจะัดเข้าบ้าน ขโมยเงินที่คุณยาซอนไว้ไม่ให้ใครสังเกตเห็น”

“ไม่มีทาง นายต้องล้อฉันเล่นแน่ๆ เป็นไปไม่ได้หรอก ทุกอย่างจะราบรื่นขนาดนั้นได้ยังไง”

โคมัตสึไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามียาเกะจะจริงจังกับเรื่องล้อเล่นที่เขาพูด ทว่าทามูระกลับหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

“คงอย่างที่ทามูระพูดนั่นแหละ เรื่องนี้ไม่มีทางราบรื่นหรอก แต่นั่นคือหัวใจสำคัญของแผนนี้”

โคมัตสึเห็นด้วย มียาเกะพยักหน้าอย่างพึงใจเหมือนทุกอย่าง
เป็นไปตามที่คาด

“อย่างที่คุณเพิ่งพูดไป เราทุกคนไม่มีใครเดือดร้อนเรื่องเงิน เลยไม่
จำเป็นต้องรีบร้อนทำตามแผนที่ว่า เพราะถ้าเงื่อนไขไม่ลงตัวตามข้อกำหนด
เราก็แค่ไม่ลงมือ หรือหากลงมือไปแล้วเกิดผิดแผน ก็หยุดกลางคันได้
ไม่เสียหายอะไร

เช่น ถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันในวันที่อันโดไปดูพื้นที่ เกิดมีคนโผล่มา
ที่บ้านกะทันหัน ก็ล้มเลิกแผนได้ทันที หรือแม้วันนั้นไม่มีใครอยู่บ้านเลย
แต่ประตูที่โคมัตสึปลดล็อกไว้ดันถูกล็อกอย่างไม่รู้สาเหตุ เราก็ล้มเลิก
ได้ทันทีเหมือนกัน

แผนนี้ไม่ได้สมบูรณ์ แต่กลับกัน หากเงื่อนไขบางอย่างเอื้ออำนวย
เหมือนฟ้าเปิดให้เดินหน้า เราก็ควรไปต่อ อย่าได้ลังเล”

หัวใจของโคมัตสึเต้นแรงขึ้น หลังได้ยินความเห็นของมียาเกะ

“ข้อดีอีกอย่างของแผนนี้คือ ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน

แม้ไม่ได้ร่ำรวยเท่าครอบครัวอันโด แต่ครอบครัวคาซึทานิก็นับว่า
เป็นเศรษฐีมีอันจะกิน ถ้าเงินหายไปไม่กี่ล้านหรือแม้แต่หลายสิบล้านก็คง
ไม่เดือดร้อน

ที่สำคัญ ถ้าโคมัตสึพูดถูก คุณย่าคงไม่รู้ว่าด้วยซ้ำว่าตัวเองเก็บ
เงินได้เท่าไรแล้ว พูดอีกอย่างคือ ไม่มีใครรู้จำนวนเงินจริงเลยสักคน

และอย่างที่โคมัตสึบอก ถ้าพวกเราแอบหยิบเงินของคุณย่าแค่
บางส่วน ซึ่งตามความเห็นฉันอาจมากถึงหนึ่งในสามยังได้ ก็คงไม่มีปัญหา
เพราะตัวคุณย่าเองคงไม่ทันสังเกตว่าเงินตัวเองหาย”

“ช่างเป็นแผนที่มองโลกในแง่ดีเหลือเกิน อย่างกับวิ่งในทุ่ง
ลาเวนเดอร์”

โคมัตสึปลงแทรกอย่างอดไม่ได้ ทว่าการที่เขาเริ่มแสดงความเห็น

เป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีว่า เขาเริ่มนึกถึงความเป็นไปได้ของแผนนี้
อย่างจริงจังแล้ว

“ลูกศิษย์ฉันบอกว่าคุณยาเป็นโรคสมองเสื่อม ไม่รู้ว่าตัวเองเก็บเงิน
ไว้เท่าไรแล้ว แต่ฉันไม่รู้หรอกนะ ว่าเด็กคนนั้นพูดจริงหรือเปล่า

ฉันเคยเจอคุณยาหลายครั้ง แต่ไม่เคยเห็นอาการสมองเสื่อมเลย
เป็นไปได้ว่าคุณยาไม่ได้เป็นโรคหลงลืม ถ้าเห็นว่าปึกเงินในตู้ลดลง เธอ
ต้องรู้แน่ว่าเป็นเงินที่แอบสะสมไว้หายไป ถ้าเป็นแบบนี้ ฉันนี่แหละจะตกเป็น
ผู้ต้องสงสัยคนแรก”

“ด้วยเหตุนี้ โคมัตสึจะเข้าร่วมทีมปฏิบัติการไม่ได้ อันโดก็ด้วย วันจริง
ฉันจะลงมือกับทามูระเอง

อย่างที่ฉันเพิ่งพูดเมื่อสัก อันโดมีหน้าที่คอยจับตาคอร์ปครวัคคาชิทานิ
จะออกจากบ้านพร้อมกันเมื่อไหร่ ส่วนโคมัตสึทำหน้าที่ปลดล็อกประตูไว้
บานหนึ่งล่วงหน้า หน้าที่ของพวกนายสองคนมีแค่นี้ วันที่ฉันกับทามูระ
ลงมือ พวกนายสองคนต้องสร้างหลักฐานว่าอยู่ที่อื่นให้แน่นอนหา ถึงความ
แตกถูกจับได้ ซึ่งมีโอกาสน้อยมาก พวกนายก็จะไม่ถูกสงสัย

ฉันกับทามูระจะแอบไปที่บ้านคาชิทานิวันนั้น ถ้ามีใครอยู่บ้านละก็
เราจะแสร้งทำเป็นถามทางแล้วถอยออกมา แต่ถ้าทั้งครอบครัวออกจากบ้าน
ตามแผน สิ่งแรกคือตรวจดูประตูที่โคมัตสึแอบปลดล็อกไว้ แต่ถ้าเปิด
ไม่ได้ ฉันกับทามูระจะถอยทัพทันที แต่ถ้าเปิดได้ เราสองคนก็จะย่องเข้าไป

จากนั้นก็ค้นตู้เสื้อผ้า ถ้าไม่เจอเงิน หรือมีเล็กน้อย หรือถ้าเจอว่า
คุณยาบันทึกจำนวนเงินไว้ เราก็จะถอย แต่ถ้าเราเจอเงินก้อนโตอย่างที่คาด
และไม่มีการบันทึกยอดเงินใดๆ เราสองคนจะหยิบออกมาแค่นั้นๆ หน้อยๆ
เพื่อไม่ให้เป็นที่สังเกต

อ้อ ฉันเพิ่งนึกออกเมื่อสัก หลังเข้าบ้านได้แล้ว เราควรล็อกประตู
บานที่โคมัตสึเปิดทิ้งไว้ก่อนหนีออกทางประตูบานอื่นที่โคมัตสึไม่ค่อยได้ใช้

แบบนี้ ต่อให้ความแตกและพบร่องรอยว่ามีคนบุกรุกบ้าน ก็จะต้องไปที่ทางเข้าอีกบาน และคงไม่มีใครสงสัยว่าใครคือแอบปลดล็อกประตูบ้านไว้ก่อน”

มियाเกะฉลาดมาก ยิ่งใคร่คิดสี่ฟังแผน ก็ยิ่งดูสมบูรณ์แบบ แต่ปัญหาใหญ่เพียงอย่างเดียวที่มีคือ ความไว้วางใจระหว่างพวกเขาทั้งสิ้น

อันโดที่แทบไม่ปริปากพูดเลยจนถึงตอนนั้นก็ขัดขึ้น เหมือนกำลังคิดเรื่องเดียวกับใคร่คิดสี่

“จริงอยู่ที่แผนนายมีโอกาสสำเร็จสูง แต่คำถามคือ เราสี่คนจะไว้วางใจกันได้หรือเปล่า เพราะเอาเข้าจริง วันนี้พวกเราเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก”

“ถูกต้อง”

มियाเกะไม่สะทกสะท้าน คงรู้อยู่แล้วว่าต้องมีคนสงสัยประเด็นนี้

“ข้อดีอีกอย่างของแผนนี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเรายังบางเบา ยิ่งความสัมพันธ์ห่างเหินเพราะบางมากเท่าไร คนอื่นย่อมเห็นว่าอันโด ผู้รู้ตารางเวลาของครอบครัวคาซิดานิและเป็นคนสำคัญในแผนนี้ กับใคร่คิดสี่ ผู้เข้าออกบ้านคาซิดานิเป็นประจำยิ่งไม่น่าใช่คนร้ายมากขึ้นเท่านั้น

ยังไปก็ตาม การสร้างความไว้วางใจระหว่างคนที่ไม่สนิทกันเลยเป็นเรื่องยากมาก

ดังนั้น จนถึงเริ่มจากการตรวจสอบสถานะทางการเงินของทุกคน เป็นอย่างแรก ซึ่งผลก็คือ ไม่มีใครขาดสนหรือร้อนเงิน

นอกจากนี้ฉันยังมีข้อเสนอและเงื่อนไขในการดำเนินการตามแผนนี้ เงินที่ได้มาต้องเก็บไว้ในที่ปลอดภัย และห้ามแตะต้องอย่างน้อยสองหรือสามปี ถ้าจะให้ปลอดภัยจริงๆ ควรปล่อยทิ้งไว้เลยสักสิบปี เพราะเป้าหมายของเราในครั้งนี้ไม่ได้อยู่ที่เงินอยู่แล้ว เพื่อป้องกันข้อพิพาทเรื่องเงินระหว่างพวกเรา และลดความเสี่ยงที่แผนจะถูกเปิดโปงหลังลงมือ จึงจะดำเนินการตามแผน อีกอย่าง การลงมือโจรกรรมครั้งนี้ จำเป็นอย่างยิ่งว่า

ทุกคนต้องมีส่วนร่วม จริงอยู่ที่ในทางปฏิบัติ แค่อันโดกับโคมัตสึก็เพียงพอ และการขเงินหลายสิบล้านเยนคนเดียวก็ไม่ใช่เรื่องยาก แต่ถึงอย่างนั้น ต่อให้งานนี้ฉันต้องลงสนามคนเดียวก็ยอมทำได้ ทามูระก็ไม่จำเป็นต้องมาลุ่มหัวจมท้ายด้วยซ้ำ

พูดตามตรง การลงมือแค่คนสองคน อาจมีความเสี่ยงมากกว่าสี่คน แต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ ถ้าอันโดกับโคมัตสึทำกันเองก็พอไหว

แต่แผนนี้ฉันเป็นคนคิด แกรมทามูระก็ได้ยินรายละเอียดทั้งหมดแล้ว สุดท้ายถ้าคนที่ล่องรู้แผนการไม่ยอมเข้าร่วม ความเสี่ยงที่ความจะแตกย่อมมีมากขึ้น

ฉะนั้น ถ้าอันโด โคมัตสึ หรือแม้แต่ทามูระไม่ยอมเข้าร่วม ฉันก็พร้อมยกเลิกแผนการนี้เหมือนกัน”

“ฉันเข้าใจประเด็นที่นายจะสื่อ เท่าที่ฟังแผนของนายก็ดูเป็นไปได้ แต่ฉันขอถามอย่าง หนึ่งว่าอัตราความสำเร็จของแผนนี้จะสูงแค่ไหน แต่สุดท้ายมันก็คือแผนการก่ออาชญากรรมอยู่ดี ขึ้นชื่อว่าอาชญากรรมทุกอย่างล้วนเสี่ยงที่จะเกิดเหตุไม่คาดฝัน และแม้แต่แผนที่สมบูรณ์แบบที่สุด ก็ล้มเหลวได้

เมื่อกันายบอกว่าเงินไม่ใช่เป้าหมายหลักของปฏิบัติการครั้งนี้ แล้วทำไมนายถึงยอมเสี่ยงขนาดนี้”

ดวงตาของมียาเกะทอประกายเยียบเย็นเมื่อได้ยินคำถามของทามูระ

“ฉันบอกว่าเงินไม่ใช่เป้าหมายหลัก แต่เอาเข้าจริง เงินนั่นแหละที่เป็นหัวใจของแผนการนี้ แม้ต้องใช้เวลาถึงสิบปีกว่าจะได้ใช้ แต่การมีเงินสดหลายแสนเยนนอนรอให้ใช้ในอนาคตก็น่าสนใจไม่น้อย ตอนเด็กฉันเคยไม่มีอะกิน รู้ดีว่าโลกใบนี้ใช้เงินปิดเป่าสิ่งโชคร้ายได้หลายอย่าง เงินนะมีเท่าไรก็ได้ ไม่มีค่าว่ามากหรือล้นเกินไปหรอก

แต่สำหรับตัวฉันตอนนี้ เงินแค่ไม่ใช่เป้าหมายหลักก็เท่านั้น

จุดมุ่งหมายในชีวิตฉันคือความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนเป้าหมายสำเร็จ การตั้งใจวางแผน ลงมือทำ จนกระทั่งทำสำเร็จ ต่อให้เป้าหมายนั้นไม่สำคัญกับฉันเท่าไรก็ตาม

จนถึงตอนนี้ เป้าหมายทุกอย่างที่เคยตั้งไว้ ฉันไม่เคยทำไม่สำเร็จ ทุกอย่างบรรลุตามวัตถุประสงค์หมด และวินาทีนี้ ตรงหน้าฉันคือ การก่ออาชญากรรมสุดสมบูรณ์แบบที่ไม่ใช่ทุกคนจะทำได้ สวรรค์ได้เปิดช่องให้เราแล้ว โอกาสทองที่คนธรรมดาสามัญไม่มีวันได้ทำในชีวิตนี้ จะให้ฉันปล่อยไปเฉยๆ ได้ยังไงกัน”

ทั้งสามคนที่เหลือต่างนิ่งงัน ไม่มีใครโต้แย้ง อาจเพราะตกตะลึงในความกระหึ่มกระหือหรือที่คาดไม่ถึงของมियाเกะ

กระทั่งตอนนี้ โคมัตสึก็ยังสงสัยว่าทำไมทามูระกับอันโดถึงกระโดดเข้าร่วมแผนนี้ จริงอยู่ว่าโอกาสที่ความจะแตกแทบไม่มี และไม่น่าสร้างความเดือดร้อนให้ใครก็ตาม แต่ไม่ว่ามองมุมไหน การขโมยเงินก็คืออาชญากรรมวันยังค่ำ ทั้งยังสร้างความเสียหายให้แก่ตระกูลคาซิดานิอย่างชัดเจน เหตุใดทามูระกับอันโดซึ่งมีงานมั่นคงอยู่แล้ว ถึงได้อยากล้มหัวจมท้ายกับพวกเขา ยังเป็นปริศนาสำหรับโคมัตสึถึงตอนนี้

กรณีของโคมัตสึ เขาได้แรงผลักดันจากมियाเกะ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขาตัดสินใจเข้าร่วมแผนการนี้ แต่เขายังมีอะไรมากกว่านั้น

หลังตั้งใจหาเลี้ยงชีพจากการเขียนนิยายสืบสวน การเข้าร่วมอาชญากรรมครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกเหมือนได้ตัดขาดจากชีวิตสามัญที่เป็นอยู่ และยิ่งกว่านั้น การก่ออาชญากรรมแสนสมบูรณ์แบบคือวัตถุดิบชั้นดีในอนาคตของโคมัตสึในฐานะนักเขียน

ท้ายที่สุด ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกัน และแผนการก็เริ่มต้นขึ้นที่น่าประหลาดใจคือ ทุกอย่างเป็นไปตามแผนทั้งหมด

ราวสองเดือนหลังจากที่ทั้งสองคนพบกันครั้งแรก อันโดก็ติดต่อทาโมะระ บอกว่าครอบครัวอันโดมีนัดกินมื้อเย็นกับครอบครัวคาซิตานิที่ภัตตาคาร เจ้าประจำ ในวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนพฤศจิกายน ซึ่งอันโดก็ไปด้วย ฉะนั้นเขาจึงมีพยานอ้างอิงที่อยู่ที่ไปโดยปริยาย

ส่วนโคมัตสึที่เป็นตัวเตอรืสอนหนังสือที่บ้านคาซิตานิ มีตารางสอน ปายวันเสาร์พอดี เขาจึงแอบปลดกลอนแบบจันทร์เสี้ยวของหน้าต่าง ห้องอาบน้ำช่วงที่เข้าห้องน้ำ ซึ่งหน้าต่างบังเอิญอยู่ติดกับห้องที่เขาใช้สอน

และเย็นวันนั้น ขณะโคมัตสึเข้ากะทำงานพาร์ทไทม์เพื่อสร้างหลักฐาน ที่อยู่ ทาโมะระกับอันโดก็บุกเข้าบ้านคาซิตานิทางหน้าต่างห้องน้ำตามแผน และพบเงินสดในตู้เสื้อผ้าห้องคุณย่าตามที่โคมัตสึบอกตำแหน่งไว้

ที่น่าประหลาดใจคือ เงินทั้งหมดที่คุณย่าได้จากลูกชาย ถูกโยนใส่ ลังกระดาษลูกฟูกทั้งซองธนาคารโดยไม่ได้ปิดผนึก ซึ่งมีเกือบแปดสิบซอง แต่ละซองบรรจุธนบัตรใบละหมื่นเยนราวร้อยใบ วางซ้อนกันระเกะระกะ อย่างไม่ใส่ใจนัก

เพื่อประหยัดเวลา ทั้งสองคนไม่แม้แต่จะนับซองจดหมายและเงินสด พวกเขาคว้าซองเงินประมาณยี่สิบซองตามที่คิดไว้ ล็อกหน้าต่างห้องน้ำ ซึ่งเป็นทางเข้าเรียบร้อย จากนั้นหนีออกทางหน้าต่างห้องทำงานของพ่อ ตามแผนของมียาเกะ

โคมัตสึจมอยู่ในความหวาดหวั่นและหวาดระแวงอยู่พักใหญ่... เชื่อว่าเพื่อนร่วมขบวนอีกสามคนก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน... แต่จนแล้วจนรอด ก็ไม่มีวีแววว่าจะมีใครรู้ตัวที่บ้านคาซิตานิถูกงัดแงะโจรกรรม โคมัตสึยัง ไปสอนพิเศษที่บ้านคาซิตานิตามปกติ และเจอพ่อแม่ของลูกศิษย์บ่อยครั้ง แต่ไม่เห็นอาการผิดปกติ รวมถึงคุณย่าก็เช่นกัน ข้อมูลจากอันโด ที่คอยสังเกตปฏิกริยาของคนในครอบครัวนี้ในวันทีนัดกินข้าว ชี้ให้เห็นว่า

ยังไม่มีใครล่วงรู้สิ่งที่เกิดขึ้น

ทั้งสี่นัดพบกันอีกครั้งในสุดสัปดาห์แรกของเดือนมกราคมปีถัดมา ที่แมนชั่นของอันโด ซึ่งช้ากว่ากำหนดที่วางไว้เกือบเดือน นั่นเป็นครั้งที่สองที่พวกเขาทั้งสี่รวมตัวกันพร้อมหน้า นับแต่ตอนพวกเขาเจอกันครั้งแรกที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัย พวกเขาติดต่อกันทางโทรศัพท์และโซเชียลมีเดีย เพื่อดำเนินการตามแผนเท่านั้น ด้วยสรุปแล้วว่า ควรติดต่อกันให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ไม่เพียงเท่านั้น โคมัตสึกับทามูระยังหลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์กัน ตอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย เช่นเดียวกับมียาเกะกับอันโด

มียาเกะเป็นคนเก็บของเงินไว้ทั้งสี่สิบซอง โดยไม่แกะหรือแตะต้อง เขารอจนพวกเขาทั้งสี่รวมตัวกันอีกครั้ง จึงหยิบเงินออกจากซองธนาคาร ก่อนช่วยกันนับธนบัตรที่ได้ แม้จำนวนเงินบรรจุในแต่ละซองต่างกัน แต่โดยรวมแล้วมีธนบัตรใบละหมื่นเยนทั้งสิ้น 2,260 ใบ

“เท่ากับว่า—มีเงินทั้งหมด 22,600,000 เยน คิดเป็น 5,650,000 เยนต่อคน”

มียาเกะสุดหายใจเข้าจนเต็มปอด

“ฉันยังอดแปลกใจไม่ได้ที่ทุกอย่างราบรื่นขนาดนั้น เป็นไปตามแผนของมียาเกะเป๊ะเลย” ทามูระพูด

“จริง ทุกขั้นตอนราบรื่นตั้งแต่ต้นจนจบ แต่หลังจากนี้ แบบทดสอบของเราสี่คนคือความไว้ใจ เพราะเราเพิ่งรู้จักกัน ฉะนั้นฉันจะถามพวกนายอีกครั้ง มีใครที่อยู่ตรงนี้เงินขาดมือ ชักหน้าไม่ถึงหลังบ้างหรือเปล่า”

ไม่มีใครตอบ

“ถ้าตอนนี้พวกนายพูดความจริง ฉันพร้อมหาทางออกให้ พูดออกมาให้ชัด บอกได้เลยถ้ามีใครอยากได้เงินตอนนี้ แล้วฉันจะแบ่งเงินให้สี่ล้านเยน และซื้อสิทธิ์รับเงิน 5,650,000 เยนในอีกสิบปีข้างหน้า

อ้อ แต่ถ้ามีคนอยากได้เงินตอนนี้มากกว่าหนึ่ง ฉันคงไม่มีเงินพอซื้อสิทธิ์”
“นายมีเงินเก็บมากขนาดนั้นเลยหรอ”

ทามูระอุทาน สีหน้าประหลาดใจ

“เปล่า ใครจะมีเงินถึงขนาดนั้น แต่ฉันมั่นใจว่าจะหาเงินมาซื้อสิทธิ์ที่เหลือได้ ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม อีกสิบปี เงินสี่ล้านเยนที่ลงทุนไปก็จะกลายเป็นห้าล้าน กำไรเห็นๆ คุณจะตาย

ฉันเสนอแบบนี้เพื่อลดความเสี่ยงจากเหตุไม่คาดฝัน และความเป็นไปได้ที่จะทำให้เงินก้อนนี้อยู่ไม่ถึงสิบปีได้มากที่สุด คือการที่ใครบางคนในกลุ่มเรามีปัญหาทางการเงินขึ้นมา ฟังดูก็แปลกดีนะ หัวขโมยมานั่งกังวลเรื่องเงินที่ตัวเองขโมยมา

ตกลงว่ามีใครอยากเอาเงินตอนนี้เลยไหม เดี่ยวฉันจ่ายให้ตามเงื่อนไขที่พูดไป”

ทุกคนเงยบสนิท เป็นไปตามที่คาดไว้

โคมัตสึลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ยกมือ แม้ข้อเสนอรับเงินสี่ล้านเยนทันทีจะล่อใจคนที่วางแผนทำงานพาร์ตไทม์หลังจากเรียนจบไม่น้อย ทว่าเขาไม่มีเหตุใช้เงินเร่งด่วน ไม่จำเป็นต้องรีบใช้เงินก้อนนี้

ยิ่งกว่านั้น การเลือกรับเงินในสัดส่วนที่เท่ากันกับทุกคนในอีกสิบปี แทนที่จะยอมรับแค่สี่ล้านเยน เขารู้สึกว่าการกระทำเช่นนี้ ทำให้พูดได้เต็มปากว่าตนมีส่วนร่วมในอาชญากรรมสุดสมบูรณแบบจนถึงวินาทีสุดท้าย

“ฉันก็คงต้องซ่อนเงินไว้ที่ไหนสักแห่งตามแผนเดิม และเท่าที่รู้มาอายุความคดีลักทรัพย์คือเจ็ดปี หรือขั้นต่ำก็เจ็ดปี ถ้าทุกคนเห็นด้วยฉันอยากเก็บเผื่อไว้สักสิบปี พวกนายเห็นด้วยหรือเปล่า”

“ฉันไม่ติดอะไร ก็อย่างที่มียาเกะว่า ฉันไม่ได้ทำเรื่องนี้เพื่อเงิน แต่ทำเพราะอยากมีความทรงจำดีๆ สมัยเป็นนักศึกษากับเขาบ้าง พุดง่ายๆ ฉันอยากสร้างความทรงจำดีๆ สมัยเรียนด้วยมือของตัวเองนะ”

อันโตพ่นควันบุหรี่ สีหน้าพึงใจ

โคมดิสโก้เล่นได้แย่งเช่นกัน จังหวะที่ข้อตกลงใกล้เสร็จสิ้น ทามูระ
ก็โพล่งขึ้น

“ฉันเห็นด้วยนะที่จะช้อนเงินไว้สิบปี แต่ไม่เห็นด้วยที่ต้องช้อนไว้
ทั้งหมด”

“หมายความว่าไง นี่นายกำลังจะบอกว่าเราควรแบ่งเงินออกมา
บางส่วนตอนนี้เลยหรือ”

“ใช่”

“ไม่ได้”

มียาเกะปฏิเสธทันที

“ตอนนี้เราจะเอาเงินก้อนนี้มาใช้ไม่ได้เด็ดขาด เราวางเงื่อนไขและ
ข้อตกลงระหว่างกันไว้ตั้งแต่แรก ถ้านายรับไม่ได้ ก็เอาเงินไปซื้อล้านเยน”

มียาเกะจ้องตาทามูระเขม็งด้วยสายตาเย็นเยียบ ไม่ให้โอกาส
อีกฝ่าย ทามูระเองก็ไม่ยอมถอย จ้องกลับอีกฝ่ายไม่วางตา

บรรยากาศตึงเครียดแผ่คลุมอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนทามูระยกยิ้มมุมปาก

“5,650,000 เยนนี่ ฟังดูครึ่งๆ กลางๆ ยังไงไม่รู้ ทั้งที่เป็นงานใหญ่
ขนาดนี้ แต่เราก็ทำสำเร็จจนได้ เอาออกมาสักสองหมื่นเยนสิ จะได้
ฉลองกันเลยตรงนี้”

บรรยากาศเย็นเฉียบคล้ายถูกแช่แข็งพลันละลายทันที มียาเกะ
หัวเราะ

“ไม่ได้ ถึงความเสี่ยงจะน้อยมาก แต่ใช้ว่าจะไม่มี ธนบัตรทุกใบมี
หมายเลขบันทึกไว้หมด ต่อให้หยิบมาใช้แค่ใบเดียวก็ไม่ได้ จนกว่าจะพัน
สิบปีไปแล้ว ถ้าอยากฉลองก็ช่วยกันออกเงินเองแล้วกัน”

“แต่ฉันไม่เห็นด้วย” อันโตพุด พลังเดินไปที่ตู้เย็น “ดูนี่สิ”

ในตู้เย็นมีกระป๋องเบียร์ กระป๋องชูไฮ และขวดแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์

วางเรียงอยู่เต็มชั้น

“อย่าได้ดูถูกทายาทบริษัทก่อสร้างอันโดเซียว ฉันเตรียมเสบียงไว้พร้อมแล้ว ไม่เก็บเงินค่าหัวจากพวกไพร่ไม่มีอันจะกินอย่างพวกนายด้วยดีมาให้เต็มที่ได้เลย เดี่ยวฉันสั่งเดลิเวอรี่เลี้ยงกับแกลั้มเอง”

“แบบนี้ฉันคงคบกับพวกนายได้ยาวแน่” ทามูระยิ้มกว้างขณะลุกขึ้น

นับแต่วันนั้นก็สิบปีแล้ว ตอนนั้นโคมัตสึแทบไม่แตะเหล้า แต่เมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์วันนั้น กลับเป็นความทรงจำล้ำค่าเหลือคณา

แม้ทั้งสี่ไม่ได้พบกันบ่อยนัก ทว่าการรวมตัวกันที่แมนชั่นของอันโดปีละครั้ง ได้กลายเป็นธรรมเนียมของกลุ่มไปโดยปริยาย

ตอนแรกมียาเกะแย้งว่า การติดต่อกันเป็นประจำสม่ำเสมอไม่ปลอดภัย แต่ผ่านไปหลายปี ก็ไม่มีวีแววว่าวีรกรรมที่พวกเขาทำจะถูกเปิดโปง มียาเกะก็ลดความระแวงระวังลง ยอมให้ทุกคนพบปะกันปีละครั้ง

และปีนี้ก็ครบกำหนดสิบปีพอดี ทั้งสี่จึงมารวมตัวกันเพื่อจะชุดเงินที่ฝังไว้ขึ้นมา

ทว่าระหว่างนั้นอันโดได้ย้ายเข้าบ้านหลังใหม่ แมนชั่นใหม่นี้ใหญ่กว่าเดิมเกือบเท่าตัว ทั้งยังอยู่ใจกลางเมืองมากขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่ยังเหมือนเมื่อสิบปีก่อนคือ ยี่หอเปียร์ในมือโคมัตสึ

โคมัตสึหุบตามองมือตัวเองข้างที่ถือกระป๋องเปียร์ รู้สึกว่าข้อนิ้วปูดโปนขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย รั้วรอยบนหลังมือก็ดูเพิ่มขึ้น แต่สภาพแวดล้อมรอบกายกลับไม่เปลี่ยน จริงอยู่เปียร์ยี่หอนี้ไม่ถือเป็นเครื่องยืนยันว่าชีวิตเขาไม่เติบโต แต่ก็อดถามตัวเองไม่ได้ว่า สิบปีที่ผ่านมาเขาทำอะไรรออยู่กันแน่

อันโดเคยพูดว่า โคมัตสึใช้ชีวิต “ไล่ตามความฝัน” แต่ตัวเขาเองกลับไม่แน่ใจว่าตนกำลังไล่ตามความฝัน หรือถูกความฝันไล่ต้อนจนมุมกันแน่

โคมัตสึไม่ใช่คนคอแข็ง แต่วันนี้หลังกระดกเบียร์กระป๋องแรกหมด ก็ลุกขึ้นเพื่อไปหยิบอีกกระป๋อง ทันใดเสียงกริ่งเครื่องอินเตอร์คอมดังก้อง คงเป็นทามูระ ชายหนุ่มซ้ำเลื่องมอณาพิกา เกือบสามทุ่มครึ่งแล้ว นับแต่ ตอนทามูระออกจากห้องก็ผ่านมาประมาณยี่สิบนาที

ไหนๆ ก็ลุกขึ้นแล้ว เขาจึงเดินไปดูหน้าจอ และก็จริงดังคาด ทามูระ ยืนอยู่หน้าประตู โคมัตสึจึงปลดล็อกประตูให้

“โอ๊ย หนาวซะมด กลับมาแล้ว”

ทามูระก้าวเข้าห้อง ก่อนนั่งลงที่เดิม แล้วคว้าเบียร์ของตัวเองขึ้นดื่ม

“หนาวหรือ พื้นที่ส่วนกลางก็น่าจะเปิดเครื่องปรับอากาศตลอด นี่นา” อันโตถาม

“อืม... ไม่ใช่หนาวที่ผิวหรอก แต่กระเป๋าดันมันหนาวต่างหาก อยู่ดีๆ มาเปลี่ยนวันส่งของแบบนี้ มีค่าใช้จ่ายมหาศาลเลยนะ

แต่ก็หมดแล้วละ วันนี้คงไม่มีโทรศัพท์จากลูกค้าคนไหนอีก เสรีจิ้น บริบูรณ์”

ทามูระคว้าเบียร์ขึ้นกระดกจนเกลี้ยงกระป๋องในคราวเดียว พลาง ละเลียดความรู้สึกพึงใจที่สุดในที่สุดงานก็เสร็จเสียที จากนั้นบีบกระป๋อง โยนลงถังขยะ โคมัตสึจึงหยิบกระป๋องใหม่จากตู้เย็นส่งให้

“เอาละ พร้อมหน้ากันสี่คนสักที จั๊น เรามาชนกระป๋องกันอีกที”

ทามูระเปิดเบียร์กระป๋องที่สอง

“แล้วตอนฉันไม่อยู่ ทุกอย่างยังเป็นไปตามแผนเดิมไหม”

“แน่นอน ฟรุ้งนี่เข้าตรูเราจะนั่งรถของอันโตออกจากที่นี่ตรงไป บ้านเกิดนาย ไม่รู้ว่าที่นั่นมีเครื่องมืออย่างพวกจอบบ้างหรือเปล่า”

“มี เครื่องไม้เครื่องมือที่เราเคยใช้เมื่อสิบปีก่อนยังอยู่เหมือนเดิม คงชุดเสร็จในไม่กี่ชั่วโมง ทุกคนไม่ต้องเอาอะไรไปก็ได้ แต่ถ้าไม่อยากแบก สัมภาระกลับ ก็ทิ้งเงินพวกนั้นไว้ให้ฉันใช้ก็ได้

แนะนำนักเขียน

โคมัตสึ ทาฮิโตะ

เกิดเมื่อปี 1974 ที่จังหวัดโอซาก้า จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโอซาก้า ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่เมืองมียาโกะจิมะ จังหวัดโอกินาวะ ช่วงปี 2023 เขาได้รับรางวัลผลงานดีเด่นจากผลงานเปิดตัวเรื่องแรก “จนศพสุดท้าย...เลยหรือ” (そして誰もいなくなるのか) ในงานประกาศรางวัลอายุภาวะเท็ตสึยะ ครั้งที่ 33

โดยในปี 1997 ตอนเขาอยู่มหาวิทยาลัย เคยส่งเรื่องสั้น “キャンプでの出来事” (Kyanpu de no Dekigoto)” เข้าประกวดในหนังสือรวมเรื่องสั้นแนวสืบสวนชื่อ “本格推理11” (Honkaku Suiiri ครั้งที่ 11) ซึ่งรวบรวมและเรียบเรียงโดยอายุภาวะ เท็ตสึยะ และทำยที่สุดเขาก็เป็นหนึ่งใน 11 เล่มที่ได้รับเลือกตีพิมพ์

ปัจจุบันโคมัตสึ ทาฮิโตะ ทำงานอยู่ที่ศาลาว่าการเมืองมียาโกะจิมะ พร้อมกับทำงานด้านการเขียนนวนิยายไปด้วย

แนะนำนักแปล

หนุ่มน้อยผู้หลงใหลกลิ่นหมึกและกระดาษ ขลุ่กตัวเองในหอสมุด กระทั่งเรียนจบสายวรรณคดีที่ตั้งตั้งใจ และเริ่มอาชีพนักแปลจากการแปลการ์ตูนญี่ปุ่น จากนั้นจึงเขิบมาทดสอบงานแปลนวนิยายสืบสวนสอบสวน จากแดนอาทิตย์อุทัย และยึดอาชีพนี้กระทั่งสำเร็จการศึกษาจากห้องฟุ้งที่อุดมไปด้วยเหล่าโคในเกาะบริเตนใหญ่

ปัจจุบันมีงานแปล งานเขียน และงานบรรณาธิการต้นฉบับหลายสิบเรื่อง ซึ่งมีผลงานแปลกับสำนักพิมพ์ไต้ฟูกูที่ผ่านมา ได้แก่

“ฆ่าอลิซ” เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

“พระอาทิตย์เที่ยงคืน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“เมืองต้องมนตร์ คนขโมยหนังสือ” เขียนโดย ฟูกะมิโคโร โนวากิ

“ฆาตกรรมคฤหาสน์นาฬิกา” เขียนโดย อิมามุระ อายะ

“ปลัดมแห่งการแก้แค้น” เขียนโดย คิวางากิ อายุ

“กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง” เขียนโดย สึจิบะ อูซางิ

“จนศพสุดท้าย...เลยหรือ” เขียนโดย โคมัตสึ ทาฮิโตะ

จนศพสุดท้าย...เลยหรือ
そして誰もいなくなるのか

โคมัตสึ ทาฮิโตะ เขียน
สุริยงวรวุฒิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

SOSHITE DAREMO INAKUNARUNOKA
by Tahito Komatsu
Copyright © Tahito Komatsu 2024
All rights reserved. Original Japanese edition published by Tokyo Sogensha Co., Ltd.
Thai translation rights arranged with Tokyo Sogensha Co., Ltd.
Through Lanka Creative Partners co., Ltd. (Japan)

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น
ISBN 978-616-14-0735-3

โคมัตสึ, ทาฮิโตะ.

จนศพสุดท้าย...เลยหรือ.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม, 2569.

224 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรวุฒิ สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0735-3

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น
ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ศุภณีย์ ศรีมันจู

ปาริฉัตร กาฬภักดี

แพรวา เปี่ยมยา

syo5

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคณัฐ ชุมนนุ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บুদ্ধ ไทม จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

ฆ่าเพื่อขโมยเวลาชีวิต...กฎเหล็กสุดสยอง

“พวกคุณตายจากอุบัติเหตุดินถล่ม
และจะฟื้นคืนชีพกลับไปหนึ่งสัปดาห์เพื่อวนลูปปรนนี้อีกครั้ง
ผู้ใดสังหารเพื่อนร่วมกลุ่มได้ จะช่วงชิง “เวลาชีวิต”
ที่เหลือของเพื่อนมาเป็นของตนทันที!”

โคมัตสึ ทาฮิโตะ ชายผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียนนิยายสืบสวน เคยก่ออาชญากรรม
ครั้งยังเป็นนักศึกษา — เขาและเพื่อนอีกสามคนร่วมกันขโมยเงินสองล้านเยน
จากบ้านซึ่งเขาไปเป็นครูสอนพิเศษ
สิบปีให้หลัง เขาทั้งสี่กลับมารวมตัวกันเพื่อขุดเงินที่ฝังไว้
แต่กลับประสบเหตุดินถล่มตายหมู่

เมื่อได้ย้อนเวลาไปหนึ่งสัปดาห์ก่อนวันตาย
โคมัตสึสานฝันโดยการนำเหตุการณ์แปลกประหลาดนี้มาแต่งเป็นนิยาย
เพื่อส่งประกวด ทว่าเพื่อนร่วมชะตากลับเริ่มล้มตายไปทีละคน...
ใครกันแน่ที่กำลังไล่ล่าชื่อเพื่อนเพื่อต่อลมหายใจตัวเอง?

“จนศพสุดท้าย...เลยหรือ”

ผลงานรางวัล Ayukawa Tetsuya ครั้งที่ 33

การระดมทุน “จนศพสุดท้าย” ของราชินีอาชญากรรม อการธา คริสตี

